

ONDERWIJS
Voormalige
voorzitters over VVS

5

INTERNATIONAAL
Oekraïne, het laatste
conflict van de
20ste eeuw

6

STUDENT
Kindjesweek maakt
brokken

8

CULTUUR
Fusie in Leuvens
theaterlandschap

17

Veto op iPad

Lees Veto op de intuïtieve iPad-
app. Speciaal aangepast aan
uw tablet-pc

Concurrentie dwingt universi- teit tot hervorming lerarenopleiding

De universitaire lerarenopleidingen of SLO's lopen leeg. In het volwassenonderwijs zou een gelijkaardige opleiding immers minder zwaar zijn. Zo moeten aspirant-leerkrachten er minder uren stage lopen.

Daarom circuleren er verschillende voorstellen van de Vlaamse universiteiten om hun lerarenopleiding aantrekkelijker te maken door hem in te krimpen van 60 naar 45 studiepunten.

De Leuvense studenten begrijpen die verzuchtingen, maar vragen zich af of de hervormingen niet puur ingegeven zijn door concurrentiële overwegingen. Ze vrezen dat een kortere opleidingsduur en andere hervormingen de kwaliteit van de richting zouden aantasten. (kds)

Lees het hele artikel op pagina 3.

Beeld—Last call voor BarStan?

Hipsters en jonge gezinnen vinden zonder problemen hun weg naar buurtbar BarStan op het Conscienceplein. Nu wil het stadsbestuur de bar sluiten, omdat de nodige vergunningen zouden ontbreken. Of hoe de juiste vijanden je kunnen kraken, hoeveel vrienden je ook hebt. **Lees meer op pagina 14.**

(Foto: Kalina De Blauwe)

OPBRENGST BUSPAS VERSPILD AAN FIETSFIASCO

Leuvense student lust zijn LeV niet

Slechts twee studenten kochten een LeV voor 680 euro bij het sociale economiebedrijf Velo. De mislukking smaakt extra wrang omdat de inkomsten uit de buspas, vroeger gratis, erheen gingen. De Leuvense studentenkoepel LOKO liet betijen.

**SAM RIJNDERS EN
KORNEEL DE SCHAMP**

De LeV of "Leuvense Velo" zou studentenmobiliteit voorgoed veranderen. Velo ontwierp de fiets zelf, met een extra stevig frame en bescherming tegen diefstal. Na een basisbedrag van 380 euro en drie jaar 100 euro huur werd je eigenaar van je fiets.

Die hoge prijs doet de LeV nu de das om. Velo verkocht slechts twee van de 250 fietsen uit het proefproject. "We zijn niet te fier om toe te geven dat de huurkoopformule en de prijs niet goed zaten," zegt Velodirecteur Jos Vandikkelen.

"Al is dit geen luxefiets, die kosten 2000 à 3000 euro. Het blijft een goede basisfiets voor een eerlijke prijs. Misschien hadden we meer marktonderzoek moeten doen, maar dat kost ook geld."

Nochtans was dergelijk marktonderzoek voorhanden. Een mobiliteitsenquête van LOKO concludeerde in mei 2013 dat huurkoopfietsen geen goed idee waren, omdat bijna 80 procent van de studenten al een eigen fiets heeft. Toch was de LeV het academiejaar erop een feit. "We kenden die resultaten, maar er was wel enige interesse. We hebben nooit gemikt op een grote groep stu-

denten," weerlegt Vandikkelen die conclusie. Het idee voor de LeV kwam trouwens oorspronkelijk van LOKO, vertelde Vandikkelen vorig jaar aan *Veto*.

Buspas

De mislukking smaakt extra wrang, omdat de inkomsten van de studentenbuspas erheen gin-

"Misschien hadden we meer markt-onderzoek moeten doen, maar dat kost ook geld"

**JOS VANDIKKELEN
(DIRECTEUR VELO)**

gen. "Zonder dat geld was de financiering allesbehalve evident. Sindsdien is het project in een stroomversnelling terecht gekomen," klinkt het bij Vandikkelen.

De studentenbuspas was vroeger gratis, maar kost sinds het academiejaar 2013-2014 twintig euro om gebruikers te responsabiliseren. Voorheen gebruikten studenten de buspas onnodig voor korte afstanden, luidt de redenering. Problematisch, want de stad en universiteit betalen De Lijn per rit. Nu nog betaalt de stad Leuven jaarlijks ongeveer 500.000 euro.

In ruil voor dat zogenaamde responsabiliseringsbedrag moest de opbrengst naar duurzame studentenmobiliteit gaan. In september 2013 keurde LOKO "plan Raphaël" goed, dat het geld in de LeV investeerde, ondanks de tegenvallende resultaten van haar eigen mobiliteitsenquête. Het plan was het geesteskind van mobiliteitsmandataris Raphaël Weuts, die de studentenkoepel in de Raad van Bestuur van Velo vertegenwoordigde.

Lees het vervolg op pagina 13.

Debat

Opinie

Splinter

Politiek

kameleonisme

Sinds kort noem ik mezelf wel eens stiekem Camilleon, als in kameleon. Je weet wel, dat kleine hagedisachtige wezen dat zo nu en dan van kleur verandert. Niet echt een consequent beestje dus. Maar hij moet wel, om te overleven.

Als ik vandaag naar onze polariserende politiek kijk, voel ik me zowaar verwant met dit transformerende dier. Of de kameleon zich nu in een Vlaams nationalistisch, liberaal, christendemocratisch, groen of zelfs socialistisch klimaat begeeft, het bereidwillig regenboogreptiel zal van donkerblauw tot donkerrood kleuren om zich te schikken naar de omgeving.

Die kleine hypocriete kameleon, hoor ik jullie al denken. Hij moet verdorie maar eens weten wat hij wil. Maar weten we eigenlijk zelf wel wat we willen? We zoeken ieder toch maar al te graag een ideaal. Dé handleiding waarmee we de dagelijkse stormen te lijf kunnen. En wat is er nu simpeler dan zich te scharen achter hen die beweren het grote antwoord in pacht te hebben? We kleuren onszelf zoveel mogelijk in en knikken vooral vlotjes mee, als die kleur het gebiedt. Want zonder meer ons hoofd naar voor en achter buigen is tenslotte zoveel gemakkelijker dan zelf na te denken. Hoe harder we onszelf kleuren, knikken en kirren dat we gelijk hebben, hoe meer we daar uiteraard zelf strak aan vasthouden. Houvast heet dat dan.

Maar wat als dat touw waaraan we onszelf steeds optrekken de samenleving dreigt te wurgen? Wat als we zo gefocust zijn op het trekken zelf dat we vergeten waarom we zelfs nog het touw in handen hebben? Durf zo nu en dan toch eens los te laten en naar een ander touw te slingeren. Durf te luisteren naar wat er gezegd wordt in plaats van louter te oordelen op basis van de hoek waaruit het klinkt.

Zoals onze kameleon, moest het arme wezen kunnen spreken, zou zeggen: verander eens van kleur! Soms moet dat. Om te overleven. U vindt dat misschien hypocriet, maar ik noem het liever hypokritisch. Kritisch tegenover het monopolie van de waarheid. Kritisch tegenover het idee dat er zelfs maar zoiets als één waarheid bestaat. En misschien ook gewoon een beetje kritisch tegenover onszelf.

Kiezers zweven dan wel meer, maar we zweven nog steeds van monoliet naar monoliet. Van kleur naar kleur. We brengen onze stem uit, als een eendimensionale veeg van de verfborstel, die we lijken te beschouwen als een permanent. Het keuzepalet moge dan wel uitgebreid zijn, we blijven ons vastpinnen op één enkele tint. Felle kleuren, liefst zonder al te veel schakeringen. Zijn we dan werkelijk zo eenduidig? Kunnen we dan niet toegeven aan de ambigüiteit die ons ieder tot unieke schilderijen maakt, met een andere palet voor ieder probleem? Om het met de woorden van J. H. Patterson te zeggen: *"Only fools and dead men don't change their minds."*

Dus nee, ik kleur mezelf voorlopig nog niet definitief in een van de vele kleuren van onze politieke regenboog. Ik transformeer er liever nog wat lekker op los. Het bezorgt mij allicht geen *wild card* naar de gepolariseerde finale, maar ik verkies nog altijd het spelen met een kleur dan te leven onder zijn dictatuur.

CAMILLE VAN PETEGHEM

Een Splinter bevat de mening van een auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

#vetodebat

Is liften een veilig alternatief voor het openbaar vervoer?

Na een passionele oproep voor liften als vervoerswijze, evenals een wapen tegen het onveiligheidsgevoel, vragen we ons af of liften voor iedereen een goede manier is om daadwerkelijk ter plaatse te geraken. **NIKO WUYTS**

Astrid Hulhoven, woordvoerdster De Lijn

"Wij zijn bij De Lijn geen tegenstander van liften als alternatief voor de bus of trein. Onze doelstelling is in de eerste plaats dat een reiziger ter plaatse geraakt. Wij proberen de grootst mogelijke bereikbaarheid te organiseren. Daarom stemmen wij ons aanbod zo goed mogelijk af op dat van de NMBS en andere vervoersvormen. Dat sluit niet uit dat hier en daar hiaten zijn in het traject van een individuele reiziger."

"Als een persoon dringend op een bestemming moet zijn, vinden wij absoluut dat die persoon voor liften als alternatief moet kiezen. Wat wel voor problemen kan zorgen, is wanneer lifters het busverkeer hinderen. Die mogelijkheid bestaat wanneer ze bushaltes als lifthaltes gaan gebruiken."

"Op vlak van veiligheid denk ik dat iedereen verantwoordelijk genoeg is om te weten bij wie hij in de auto stapt en bij wie niet."

"Liften beschouwen wij dan ook niet als concurrentie. We verwijzen hier naar fenomenen als autodelen en Cambio. Dat zijn ook vervoersalternatieven die wij steunen."

"In essentie zijn wij voorstander van alle mogelijke vervoersvormen die zorgen dat een reiziger op zijn bestemming geraakt. Het enige waar wij geen voorstander van zijn is het zogenaamde autosolisme: mensen die alleen in de auto zitten terwijl ze die verplaatsing perfect op een duurzamere manier zouden kunnen maken."

Helena Ten Berge, voormalig finaliste Route Du Soleil

"Er is een groot verschil tussen liften in het dagelijkse leven en liften op vakantie of in wedstrijdcontext. Op vakantie loop je rond met een rugzak, je ziet eruit als reiziger en zeker in een wedstrijdcontext is het veel makkelijker om mensen warm te maken. In het dagelijkse leven is dat niet iets wat ik meteen zou doen. Dat is als mensen aanspreken op straat, iets waar je je moet overzetten."

"In het begin van mijn liftreizen vonden mijn vriendin en ik het heel spannend, maar ik kan niet zeggen dat ik me ooit onveilig gevoeld heb. De eerste dagen sms'te mijn vriendin steeds de nummerplaat door naar haar moeder als veiligheidsback-up, maar dat heeft ze snel laten vallen. Na een paar liften zit je daar zo in dat je in de eerste seconden dat iemand stopt makkelijk kan zien of iemand goede intenties heeft of niet. Daar heb je niet veel woorden voor nodig."

"Ik kan me niet herinneren dat ik ooit heb geweigerd in te stappen. Wel hebben we voorgehad dat twee mannen, een vader en zoon, ooit eens onze Facebook gevraagd hebben na een korte lift. Toen hebben we een valse naam opgegeven."

Martijn Stoop

Lezersreacties

Thomas Cliquet (via Facebook): "Ik sta achter de boodschap van deze splinter, al vergeet de auteur wel 1 ding: dat hij een jongen is en dus per definitie veel minder risico loopt om verkracht te worden. Ik vraag me bijgevolg af of de auteur dezelfde mening toegedaan zou zijn indien hij een meisje was. Liften maakt de wereld een betere plaats, en angst is inderdaad een irrationele en slechte raadgever, maar helaas lopen er ook een heleboel perverten rond."

Marijke Vanderschot (via Facebook): "Ik zie dat Thomas net mijn mening gepost heeft. Je kan toch niet als volwassen man zeggen dat het risico even groot is als bij (jonge) vrouwen? Zou ik ooit in een willekeurige auto stappen? Neen. Maar kan ik begrijpen dat mijn oudere broer daar minder problemen mee zou hebben? Ja. Het is trouwens niet omdat er meer goede mensen rondlopen dan slechte, dat het daarom een geweldig idee is om meerdere keren per week de gok te wagen. In de bus praat ik ook tegen mensen die ik niet ken en dat is ook gezellig."

VRAAG VAN DEZE WEEK

ZIJN POLITIEKE IDEOLOGIËN TE STAR?

Discussieer mee op [Facebook.com/vetoleuven](https://www.facebook.com/vetoleuven) en [Twitter.com/veto_be](https://twitter.com/veto_be)

CONCURRENTIESTRIJD DWINGT UNIVERSITEITEN TOT HERVORMINGEN

Minder lang studeren voor academische lerarenopleiding?

Hetzelfde diploma en hetzelfde loon, maar er minder voor moeten doen? De concurrentiestrijd tussen de universitaire lerarenopleiding en die in het volwassenenonderwijs woedt hevig. De universiteiten overwegen hun opleidingen aan te passen.

TUUR VANDEBORNE EN KORNEEL DE SCHAMP

Tot 2007 konden studenten aan de universiteit een algemene lerarenopleiding (ALO) volgen. Die bestond uit 48 studiepunten, waarvan 30 theorie en achttien stage. Een poging om de lerarenopleiding tot een volwaardige master uit te bouwen, bracht het aantal studiepunten tot zestig en resulteerde in de huidige specifieke lerarenopleiding (SLO).

Die overgang leidde tot een sterke toename van het aantal studenten dat nog snel een ALO wou volgen, voordat de verandering doorgevoerd werd.

In het academiejaar 2006-2007 leidde dit tot een record met 1358 studenten in de ALO. Sindsdien kampt de SLO met een teleurstellend aantal studenten. Trok de ALO in 2002-2003 nog 849 studenten aan, dan zijn dat

volgen met exact hetzelfde diploma als resultaat. "Volgens de mensen die de hervorming willen doorvoeren verkiezen veel studenten een opleiding aan een CVO omdat ze als minder zwaar wordt gezien," vertelt Bart Tuts, mandataris SLO bij de Studentenraad KU Leuven.

Zo bestaat een deel van hun stage eruit om les te geven aan de medestudenten en is er minder aandacht voor specifieke vakdidactiek, waarbij een bioloog leert hoe hij een groep pubers een kikker moet laten dissecteren en die de literatuurspecialist in staat stelt zijn liefde voor Shakespeare over te brengen op een klas wetenschappen-wiskunde.

Aanvangsbegeleiding

Zowel de dalende studentenaantallen als de dubieuze kwaliteit van enkele CVO's vormen de aanleiding voor de hervorming van de universitaire SLO's. Ook het financiële plaatje speelt een rol. De huidige SLO's worden aan de universiteit voor slechts 45 van de 60 studiepunten gesubsidieerd. Een reductie van het aantal studiepunten zou deze situatie meer in evenwicht brengen, valt te horen in universiteitskringen.

Niet verwonderlijk dus dat het voorstel van de (vice)rectoren van de Vlaamse universiteiten, de zogenoemde *outside the box*-nota, de SLO wil terugbrengen tot 45 studiepunten. Die nota, die unaniem werd goedgekeurd op de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR), houdt in dat de stage teruggebracht wordt van 30 tot 15 studiepunten, en het bijgevolg mogelijk is om door middel van keuzevakken de SLO volledig te laten indalen in de bachelor en de master.

De resterende vijftien studiepunten zouden dan benut worden voor de zogenaamde aanvangsbegeleiding, een regeling voor beginnende leerkrachten om de *drop out* in het onderwijs tegen te gaan. Hoe die aanvangsbegeleiding er precies uit

zou zien, is nog niet duidelijk. "Eventueel zou het gaan om een soort buddysysteem, waarbij de senior-leerkracht de junior begeleidt", zegt vicerector Onderwijsbeleid Didier Pollefeyt. "Dat is te vergelijken met advocaten, die eerst een inlooperperiode aan de balie moeten volgen."

Tweede voorstel

Het tweede voorstel komt van de AVL, het overlegplatform tussen de SLO-opleidingen van de verschillende faculteiten. Tuts: "Ook zij zijn voorstander van de aanvangsbegeleiding, maar willen daarnaast de volledige 60 studiepunten van de SLO behouden."

Naast de mogelijkheid van keuzevakken, pleiten zij ook voor twaalf studiepunten met dubbele affiniteit, zodat vakken als Onderwijsrecht of Psychologie van de Adolescentie zowel voor een master als voor de SLO zouden meetellen. Zo behoudt men een programma van 60 studiepunten dat evenwel toch kan indalen in de opleiding, zoals het *Outside the Box* voorstel ook beoogt.

Een implicatie is dan dat de stage van 30 naar achttien studiepunten wordt gereduceerd, zonder dat er effectieve stage-

Karolien Favoreel

mogelijk kunnen worden voor studenten om na hun academische bachelor meteen over te stappen op een lerarenopleiding aan de universiteit, wat dan toegang geeft tot lesgeven aan de eerste en tweede graad van het secundair onderwijs, mits een lagere verloning dan de masterstudent met een SLO op zak. De ideale situatie zou dan zijn om de professionele opleiding tot leerkracht te combineren met vakken uit de masteropleiding, om de student op die manier alsnog aan te zetten om zijn of haar master te behalen.

Een andere piste die bekeken zou kunnen worden is dat de SLO voor academische masters enkel door of in samenwerking de universiteiten zou worden ingericht. "Masters zouden dan enkel nog aan de universiteiten de SLO kunnen volgen, of aan CVO's die daarvoor samenwerken met een universiteit," zegt Tuts.

Hoewel er nog niets definitief beslist of gestemd is, zijn er bij de studenten in de wandelgangen reeds enkele bedenkingen bij de voorstellen op te vangen. Zo lijkt de Algemene Vergadering van de Studentenraad KU Leuven de problemen te onderkennen, maar toch enkele vraagtekens te plaatsen bij de voorgestelde hervormingen.

Ook in enkele voorbereidende vergaderingen klonk de vraag of de kwaliteit van de opleiding niet op de helling zou worden gezet uit heimwee naar de grote studentenaantallen. Binnen de universiteit valt te horen dat een competitief aanbod wel degelijk belangrijk is, maar dat het geenszins de bedoeling is de kwaliteit van de opleiding te doen kelderen.

Ook lijkt het *outside the box* voorstel wel erg hard op een terugkeer naar de situatie van de ALO, voor 2007. Uiteindelijk lijkt het erop dat het net die punten zijn waarop de universiteit een streepje voor heeft, die de studenten doen overstappen naar de CVO's. *If you can't beat them, join them?*

De studenten vragen zich af of de kwaliteit van de opleiding niet op de helling wordt gezet uit heimwee naar de grote studenten-aantallen

er in het huidige academiejaar nog slechts 402 voor de SLO.

De grootste oorzaak hiervan is de massale migratie van studenten naar het volwassenenonderwijs. Aan de Centra voor Volwassenenonderwijs (CVO's) kan men ook een lerarenopleiding

Een opleiding aan een CVO wordt als minder zwaar gezien, waardoor universitaire SLO's leeglopen

uren verdwijnen. Tuts: "AVL wil dit bereiken door de administratieve last voor de stagiair te verminderen, aangezien men zich kan afvragen of het zinvol is dat een stagiair na tientallen stageuren nog steeds bij elke les een exhaustieve lesvoorbereiding en een uitgebreide reflectie moet schrijven."

Dan zijn er nog enkele andere, kleinere voorstellen. Zo zou het

Onderwijs

ORANJE GOLF VEROORZAAKT PANIEK

Universiteit nuanceert toeloop Nederlandse studenten

De media stonden er vol van. Door het schrappen van de Nederlandse studiebeurs zouden ze plots Vlaanderen overspoelen en op onze kosten komen studeren. Maar wat is daar van aan?

KORNEEL DE SCHAMP

Recent schrapte de Nederlandse regering de studiebeurzen voor iedereen. Die werden vervangen door een studielening. Door het hogere inschrijvingsgeld in Nederland stond de pers al snel vol met paniekberichten over een oranje golf die vanaf volgend jaar Vlaamse universiteiten zou overspoelen.

Aan de KU Leuven heerst er voorlopig nog geen paniekstemming. Enkele jaren terug adverteerde het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte (HIW) nog bewust in Nederlandse publicaties, en ook vandaag heeft de KU Leuven nog

maar het enige dat je zou kunnen zeggen is dat ze omwille van het lagere inschrijvingsgeld naar hier zouden komen. Het zou mij sterk verwonderen als er een enorm effect zal zijn.

Torfs prijst de positieve effecten van de Nederlandse studenten: "De Nederlanders blijven natuurlijk maar een deel van onze 9000 buitenlandse studenten, maar ze bieden zeker een grote meerwaarde. Ze brengen vaak een andere houding bij en ze zitten ook in onze studentenvertegenwoordiging. Ik denk aan Claudia Löwik, de voorzitter van de Studentenraad van vorig jaar. Vlaanderen lijdt al een beetje aan een naar binnen gekeerde

die in Leuven al meer dan 100 jaar bestaat. Ook hij ziet het allemaal wel meevallen. "Het is niet helemaal waar dat het duurder wordt in Nederland. Je krijgt studiefinanciering van de overheid. Eerst kreeg je dat gewoon, nu is dat een lening geworden. Dat blijft een lening ook al ga je naar België. Het enige wat misschien goedkoper is, is het collegegeld. Maar hier in België gaat het ook omhoog, dus het effect zal niet zo groot zijn."

Van der Horst ziet zijn landgenoten vooral komen om (tand)arts te studeren. Daar zit het lotingsstelsel in Nederland voor een groot deel tussen. "Zelf doe ik Politieke Wetenschappen. Ik ben naar hier gekomen vanwege de stad en de universiteit, ik dacht niet aan het collegegeld," vertelt de vicepreses.

Welkom voelen ze zich zeker. "Met Hollandia worden we zeker geaccepteerd bij de andere clubs. Af en toe zijn er wel eens voorvallen. Een meisje begon onlangs tegen mijn huisgenote te schreeuwen dat Hollanders het geld kwamen opmaken door hier te studeren. Dat wil al eens gebeuren, maar over het algemeen voel ik me meer dan welkom in Leuven."

Cijfers

Aan de KU Leuven zijn de Nederlanders alvast de grootste groep buitenlandse studenten, met 1400 op 9000. Al zijn er volgens Torfs zelfs 1936, hoewel zijn informatie verschilt van de officiële KU Leuven-site. "Kosten die de Vlaamse staat dan geen gigantische bedragen?" is iets wat je vaak hoort. Ook dat blijkt mee te vallen. Uit eigen berekeningen blijkt dat de Nederlanders aan de KU Leuven jaarlijks 6,9 miljoen kosten aan de Vlaamse overheid, op een totaal van 280 miljoen voor alle KU Leuvenstudenten. Dat is los van de meerwaarde die ze aanbrengen door bijvoorbeeld hier te consumeren of een kot te huren. Een deel van de Nederlanders blijft ook in Bel-

gië na hun studies, al leert navraag dat zowel de universiteit als het ministerie hier geen cijfers van bijhoudt.

Koen Daniëls, Vlaams Parlementslid voor N-VA, becijferde eerder al de totale kost van alle Nederlandse studenten in België. Die bedraagt 134 miljoen voor 20.000 Nederlandse studenten over alle onderwijsniveaus heen. Op een totaal van 11 miljard dat wordt uitgegeven aan onderwijs lijkt ook dat best mee te vallen. Al plaatst Daniëls een kanttekening. "Er is een scheefftrekking van het aandeel Nederlanders in Vlaanderen tegenover Vlamingen in Nederland, en dit op alle onderwijsniveaus. Vroeger was er een herenakkoord, waarbij wij zonder problemen die studenten opnamen terwijl Nederland op zijn beurt het Nederlands onderwijs in het buitenland (NOB) voor Vlaamse expats en voor Vlamingen in het buitenland inrichtte alsook de open universiteit financierde. Door de sterke stijging van het aantal studenten en de Nederlandse besparingen komt dat nu onder druk. Het aandeel voor NOB dreigt op zo goed als nul te komen."

Daniëls pleit voor het herstel van die wederkerigheid, al ziet hij zeker

ook positieve aspecten. "Natuurlijk eet een Nederlander ook een Vlaamse pita en gaat hij naar een Vlaamse fakbar. Bovendien zijn het ambassadeurs voor Vlaanderen als ze terugkeren naar Nederland. Ze weten hoe we werken en hoe je zaken doet. Ik sta er zeker niet afkerig tegenover. Maar de wederkerigheid tussen wat Vlaanderen doet voor Nederland en vice versa moet wel in ere worden gehouden."

Ondertussen lijkt een nieuw damesakkoord in de maak tussen minister van Onderwijs Hilde Crevits (CD&V) en haar Nederlandse collega Jet Bussemaker. Daniëls wil zelfs nog verder gaan. "Misschien moeten we het daar op Europees niveau over hebben. Er zijn immers nog landen waar zich studentenbewegingen op gang trekken omwille van vooral financiële redenen. Een idee is dat je je nationaal inschrijvingsgeld zou betalen in het land waar je gaat studeren indien er grote verschillen zijn." Of een idee dat zo sterk ingaat tegen het vrij verkeer van personen een kans van slagen heeft op Europees niveau, valt nog te bezien.

KU Leuven

Veto Graphic Solutions

“Natuurlijk eet een Nederlander ook een Vlaamse pita en gaat hij naar een Vlaamse fakbar”

KOEN DANIËLS (VLAAMS PARLEMENTSLID N-VA)

een webpagina met informatie voor Nederlandse studenten. Daar wordt duidelijk verwezen naar rankings die de KU Leuven aanprijzen als beste universiteit in de lage landen.

Rector Rik Torfs is niet ongerust. "Ik ben bijlange niet ongerust over een oranje golf en zie niet goed waarom er een groot effect zou zijn. Ik betreur hun overgang van beurs naar lening,

blik, dus een buitenlandse visie, ook al is het een Nederlandse, is zeker welkom. Het toont ons het kleine verschil en leert ons een paar rare dingen, die zelfs in een dicht buurland al verschillen."

Hollandia

Rob van der Horst is vicepreses van KSV Hollandia, een studentenclub

Filosofiebib twee uur vroeger dicht

In de nieuwe begroting van het Hoger Instituut Wijsbegeerte (HIW) is geen plaats voor een bibliotheek die open blijft tot 22 uur. De studenten gaan niet akkoord en beginnen een petitie.

KORNEEL DE SCHAMP

De beslissing om de openingsuren van de bibliotheek van Wijsbegeerte in te korten viel onlangs op het faculteitsbestuur. Ewoud De Sadeleer, preses van NFK, de kring van filosofiestudenten, legt uit: "Het HIW wil een structurele besparing doorvoeren op de bibliotheek, en vooral omdat een groot deel van het werkingsbudget van de faculteit daar naartoe gaat. Ze willen dat doen zonder in te boeten aan de kwaliteit van de collectie, dus zochten ze op andere plekken. Dat zijn de openingsuren geworden." De studenten zijn ontevreden. "Wij vinden dat heel jammer, want daar zit 's avonds nog altijd veel volk te studeren."

Steven Spileers, hoofdbibliothecaris van de bib, vertelt een ander verhaal. "De openingsuren van de bibliotheek zijn opgetrokken in afwachting van de opening van het leercentrum Agora. De overeenkomst was dat eens Agora er was de bibliotheken hun openingsuren zouden terugschroeven. Nu Agora er is, is het tijd om volgend academiejaar twee uur vroeger te sluiten. Natuurlijk zijn er ook financiële redenen: we kunnen niet alles op de collectie verhalen om de openingsuren te blijven aanhouden."

Daar gaat Marie Vanwingh, vicepreses van NFK, niet mee akkoord. "Agora is

er gekomen omdat er meer studieruimte moest zijn. De faculteit ziet Agora als alternatief voor de bibliotheek, maar dat is het niet. Voor studenten filosofie is lezen het merendeel van hun studie. Die mensen willen daar een ander werk bijnemen, of zaken checken en dat kan in Agora niet. Dat vol-

doet niet aan de noden van de filosofiestudenten."

De studenten gaan alvast in verzet en hebben een petitie opgestart. Ze hopen genoeg mensen aan hun kant te krijgen om de definitieve goedkeuring van de beslissing op de faculteitsraad tegen te houden. De Sadeleer: "Vorig jaar hebben ze al zaterdag geschrapt, met als argument dat dan de openingsuren in de week behouden bleven. Nu gaan ze nog besparen, hoewel dat strikt genomen niet noodzakelijk is." Ook de cijfers waar de faculteit zich op baseert zijn fout, aldus de preses. "Volgens de faculteit zat er heel weinig volk. Daarentegen kwamen wij via cijfers van de studentenapp Quivr op gemiddeld 19 mensen tussen 20 en 22 uur. Dat is een bezettingsgraad van 27%. Best veel, want in de blok loopt dat bijvoorbeeld maar op tot 40%."

“Agora voldoet niet aan de noden van filosofiestudenten”

MARIE VANWINGH (VICEPRESES NFK)

Onderwijs

OUD-STUDENTENMANDATARISSEN OVER VVS

“Er heerst een te groot wij-zij denken”

‘Hervorming VVS dringt zich op’ en ‘VVS krijgt bolwassing op AV’ waren maar enkele van de titels die onlangs in Veto verschenen. Maar hoe kijken oud-voorzitters van LOKO en VVS naar de problematiek van vandaag?

MIKA TUYAERTS

VVS, de Vlaamse Vereniging van Studenten, kwam de afgelopen tijd meermaals negatief in het nieuws. Het rommelt binnen de Algemene Vergadering (AV), bestuurder onderwijs Gert-Jan Sprangers stapte onlangs op en de communicatie van voorzitter Bram Roelant werd al meermaals gehekeld.

Ruben Bruynooghe, voorzitter van de Leuvense studentenkoepel LOKO uit het academiejaar 2012-2013, herkent de problemen: “Wat ik verneem, is niet echt nieuw. Soms rommelt het binnen de Algemene Vergadering, maar veel vaker rommelt het tussen de AV en de raad van bestuur. Veel harmonie is er nooit geweest, niet op dit moment, maar ook niet in mijn periode. Ik vind het wel jammer, want dat leidt ertoe dat studenten niet met één stem kunnen spreken, iets wat in een cruciaal jaar als dit heel spijtig is.”

Ondertussen is er een werkgroep opgestart die de structuur van VVS zou moeten verbeteren (zie *Veto* 4112).

Voor Tom Demeyer, VVS-voorzitter uit 2010-2011, ligt de kern van de zaak echter elders: “Ik heb het gevoel dat VVS zich constant vastrijdt in structuurdiscussies die niet de kern zijn van studentenvertegenwoordiging. Ons onderwijs staat voor grotere uitdagingen en dus moet men met een eenzijdige stem naar buiten treden. Discussies rond structuur en wie wat mag zeggen zorgen ervoor dat je een negatief imago krijgt omdat je meer met jezelf bezig bent dan met de echte problemen.”

Het verre Brussel

Volgens Klaas Keirse, LOKO-voorzitter uit 2007-2008, heeft de problematiek vooral te maken met de manier van denken binnen de AV: “Er wordt te veel in wij-zij-termen gesproken. De leden van de AV van de Studentenraad KU Leuven zien de VVS meer als iets uit het verre Brussel, terwijl de VVS ook hun studentenraad is. Ik denk dat meer betrokkenheid tussen beide partijen al veel problemen zal oplossen.”

Demeyer treedt hem hierin bij, al ziet hij ook organisatorische problemen: “Je kan als voorzitter of bestuurder niet op elke raad aanwezig zijn en aanvoelen wat er is. Daarom is er de AV, die moet gezien worden als een moment waarop je een standpunt inneemt. Vele leden willen echter het standpunt van VVS bepalen vanuit hun achterban. Dit komt doordat VVS eerder als een extern iets ge-

zien wordt, waar ze hun mening moeten verkondigen. Er moet dringend eensgezind opgetreden worden, want ik mis vandaag in de media waarvoor de Vlaamse studenten staan.”

Een ander heikel punt binnen de VVS is de communicatie naar de buitenwereld. Zo zou VVS op haar Facebookpagina al stelling hebben ingenomen rond thema's waar op de AV nog niet over gedebatteerd was (zie *Veto* 4110).

Keirse heeft begrip voor beide partijen: “De VVS-leden zijn met een mandaat verkozen en hebben dus het recht om vanuit dat mandaat te spreken. Toch moeten ze in het achterhoofd houden dat hier achteraf problemen rond kunnen komen. Het is dus belangrijk dat de Raad van Bestuur en de AV op het gebied van communicatie op dezelfde lijn zitten.”

“Ik vergelijk het graag met de tussenkomsten in de media van onze rector, Rik Torfs. Hij spreekt vanuit zijn mandaat als rector, maar ik denk niet dat er elke keer dat de media hem belde een Academische Raad is samengeroepen.”

Geen concurrentiestrijd

Ondertussen lijkt het water tussen de Studentenraad KU Leuven en VVS bijzonder diep, maar hoe zouden de oud-mandatarissen dit overwinnen? Demeyer: “Ik kan me moeilijk uitspreken over de huidige problematiek, maar ik denk dat de studentenraden en VVS rond de tafel moeten zitten en niet constant over structuren bezig moeten zijn. De vraag ‘Hoe zorgen we ervoor dat we weten hoe studenten denken over belangrijke thema's en hoe communiceren we hierover?’ is de enige die telt.”

Michiel Horsten, VVS-voorzitter uit 2011-2012, denkt ook dat een open gesprek de enige oplossing is: “Ik geloof heel hard in het belang van VVS en de vertegenwoordiging van studenten. Studenten mogen niet dezelfde toer opgaan als hogere onderwijsinstellingen, die meer met elkaar lijken te concurreren dan samen te werken.”

“Het is geen gemakkelijke job om 200.000 studenten te vertegenwoordigen. Wederzijds begrip is daarom cruciaal en ik denk dat een open dialoog tussen beide partijen veel problemen kan oplossen.”

Bijna niemand evalueert docenten

De Studentenraad KU Leuven daagt faculteiten uit om zoveel mogelijk studenten de docentenevaluatie te laten invullen. Dat gebeurt nu nog te weinig. Een campagne en een wedstrijd moeten soelaas bieden.

JASPER VAN LOY

In de linkerbovenhoek van je Toledostartpagina staat hij al enkele weken te pronken: de docentenevaluatie. Het lijkt de uitgelezen manier om je proffen eens goed van antwoord te dienen, maar toch vullen weinig studenten hem in.

De Studentenraad KU Leuven wil daar verandering in brengen. Daarom zette ze, samen met de dienst Onderwijsbeleid van de KU Leuven, een actie op om studenten meer bewust te maken van het belang van de evaluatie.

“Weinig studenten weten wat er met die re-

“Studenten zijn misschien wel bevragsingsmoe”

INGE GEERARDYN
(DIENST ONDERWIJSBELEID)

sultaten gebeurt,” zegt Andries Verslyppe, voorzitter van de Studentenraad. “In het verleden moesten studenten ook veel docenten evalueren van wie ze nooit les hadden. Dat maakte de lijsten lang, maar dat is dit jaar verholpen.”

Dat bevestigt ook Inge Geerardyn van de dienst Onderwijsbeleid. “Studenten zijn misschien wel bevragsingsmoe. Ze moeten vaak lange vragenlijsten invullen. Hierop hebben we ingespeeld, doordat we elk vak om de drie jaar evalueren. De lijsten zijn korter en efficiënter opgesteld.”

Prijzenpot

Ondanks de geringe belangstelling is de evaluatie belangrijk. “Als de grootste geleiding van de universitaire gemeenschap niet van zich laat horen, missen we een belangrijk kanaal,” zegt Geerardyn. “De resultaten komen ook effectief in de personeelsdossiers van de docenten terecht.”

Om de respons wat aan te zwengelen, lanceerde de Studentenraad een aantal filmpjes waarin professoren de opmerkingen aan hun adres voorlezen. Ook een Facebook-evenement moet ervoor zorgen dat de Leuvense student meer gaat evalueren.

Aan de evaluatie is een wedstrijd verbonden. “Wie de docentenevaluatie invult en aanwezig is op het evenement, maakt kans op filmtickets,” zegt Verslyppe. “Wie daarnaast onze extra vragenlijst invult, kan nog andere prijzen winnen.”

Ook de studentenvertegenwoordigers delen in de prijzenpot. “De vertegenwoordigers zetten in hun eigen faculteit campagnes op om de evaluatie in te vullen,” legt Verslyppe uit. “De faculteit met de beste campagne en die met de hoogste responsgraad winnen een budget voor hun onderwijswerking.”

“Ik mis waar de Vlaamse studenten voor staan”

TOM DEMEYER
(VVS-VOORZITTER
2010-2011)

Ex-VVS bestuurder reeds volop aan het solliciteren voor nieuwe job

Internationaal

DUBBELINTERVIEW OVER RUSLAND IDESBALD GODDEERIS EN IRINA PETROVA

“Oekraïne is het laatste conflict van de 20e eeuw”

Ook na het vredesakkoord blijft Oekraïne een bron van conflict. Zowel Rusland als de EU verdedigen hun belangen, aldus Ruslanddeskundige Idesbald Goddeeris en Russische doctoraatstudente in EU-relaties Irina Petrova.

JELLE VAN HERCK

Oost-Oekraïne vervalt in een humanitaire crisis. Welke uitdagingen zien jullie voor de pro-Europese regering in Kiev?

Idesbald Goddeeris: «Er voltrekt zich inderdaad een humanitaire ramp in het gebied, die veel frustratie kweekt en nog decennialang voor problemen zal zorgen. De taak van de regering in Kiev bestaat er dus in om de natie te herstellen, maar er volgen nog lange jaren van conflictresolutie.»

Irina Petrova: «Men moet een onderscheid maken tussen de uitdagingen op lange en op korte termijn. Zowel conflictresolutie als een decentralisatie van het land vanuit een Russisch standpunt zijn nodig, maar er is weinig optimisme.»

Caroline Van Rhee

“Zowel de Russische als Europese media creëren een wederzijds vijandbeeld van elkaar”

IDESBALD GODDEERIS

Het akkoord van Minsk leidde tot een fragiele wapenstilstand, ook een federalisering van Oekraïne werd voorop gesteld. Zal men een modus vivendi vinden?

Petrova: «Een federalisering van het land staat al eeuwen op de agenda, aangezien Oekraïne zich deels in Europa en deels in Rusland bevindt. Tot dusver bleek een oplossing hieromtrent echter steeds moeilijk, zo niet onmogelijk.»

Goddeeris: «Oekraïne vormt een deel van een groter geopolitiek probleem, de oplossing moet dus ook daar gevonden worden. Rusland zal Oekraïne niet opgeven, maar ook niet veroveren. Dat er een expansie van Rusland naar het Westen plaatsvindt is slechts Koude Oorlogretoriek, Rusland wil enkel haar belangen in de regio veilig stellen.»

Informatieoorlog

Reporters zonder Grenzen maakte de opmerking dat beide kanten de media proberen te controleren. Kan je spreken van een propagandadoorlog?

Goddeeris: «Absoluut, er is momenteel een informatieoorlog aan de gang waarbij zowel de Russische als de Europese media een vijandbeeld van elkaar creëren. Dat is soms angstwekkend, zeker als je luistert naar de oorlogstaal van

Jatsjenkoek (*de Oekraïense premier, red.*) en hoe de EU dit zomaar accepteert. Beide strijdende partijen hebben bloed aan hun handen.»

Petrova: «Het beeld dat nu wordt geschetst, is volledig zwart-wit. Er bestaat natuurlijk propaganda in Rusland, maar bijvoorbeeld ook de website van het Europese parlement verzwijgt bepaalde feiten. Er bestaan aan beide zijden vooroordelen en er worden taboes gecreëerd.»

Goddeeris: «Die mensen nemen Poetin deze oorlog niet kwalijk, maar zijn juist kwaad op het Westen. Hoe meer Europa dit aanwakkert, des te sterker de haat wordt.»

De anti-westerse gevoelens zijn nog nooit zo sterk geweest in Rusland. Hoe kan dit verholpen worden?

Petrova: «Na de ineenstorting van de Sovjet-Unie stond veiligheid lange tijd op de Russische agenda. Er waren plannen om samen met de EU een veiligheidssysteem op te zetten, de VS ondersteunden dit ook. Maar de grenzen van de NAVO verschoven steeds meer naar het Oosten, dat is één van de redenen van dit conflict.»

Goddeeris: «Vroeger bestond er een geïntegreerde raad van zowel de NAVO als Rusland, maar deze samenwerking vervaagde na de NAVO-interventie in Libië, die zonder medewerking van Rusland tot stand kwam. Daarna had je de Russische steun aan Syrië, waarbij Poetin zijn belangen daar veilig stelde.»

«De EU heeft tegenwoordig veel liefde voor Oekraïne, maar we vergeten vaak onze eigen rol in het radicaliseren van Rusland. Als Europa niet van strategie verandert, kan Rusland binnen vijf jaar ook effectief gevaarlijk worden.»

Gemiste kans

Stephan Keukeleire vermeldde tijdens een eerder interview met Veto dat de EU haar kans heeft gemist om Rusland te integreren. Zijn jullie daarmee akkoord?

Petrova: «Ik zou zelfs zeggen dat dit het officiële standpunt van de Russische autoriteiten is. Na de ineenstorting van de Sovjet-Unie heeft de EU haar kans gemist om Rusland verder te inte-

greren, zowel op het niveau van veiligheid als op economisch vlak.»

Goddeeris: «Ik denk niet dat Rusland geïntegreerd kan worden binnen Europa. Westerse denkers zoals Gorbatsjov zijn onpopulair in Rusland. Na de ineenstorting van de Sovjet-Unie bestond de mogelijkheid om beter met Rusland samen te werken. Vanuit Russisch perspectief was er echter de Europese euforie na het einde van de Koude Oorlog, Europa en het Westen behielden hun oude veiligheidsstructuren en de NAVO breidde verder uit. En nu verwacht Europa dat Rusland zomaar bereid is tot samenwerking.»

Poetin bracht onlangs een bezoek aan Hongarije, daarnaast zoekt ook Griekenland meer aansluiting met Rusland. Is Poetin op zoek naar Europese bondgenoten?

Goddeeris: «Europa staat niet sterk en Poetin beseft dit. Hij krijgt vanuit sommige Europese landen sympathie, zoals van de Hongaarse president Viktor Orban. Ik was trouwens verbaasd dat Donald Tusk als president van de Europese Raad niet betrokken was bij het akkoord van Minsk. De EU zou beter meer bescheiden zijn, het beeld lijkt me niet zozeer dat van een gevaarlijk Rusland, wel dat van een zwak Europa.»

Petrova: «Persoonlijk lijkt mij het succes van Europa er net in te bestaan dat ze collectieve beslissingen kunnen nemen, zelfs als je rekening houdt met afwijkende meningen zoals die van Orban, maar ook bijvoorbeeld Slovaakse.»

Rusland schijnt vast te zitten tussen een verlangen om bij Europa te horen, en anderzijds haar eigenheid te benadrukken. Welke richting wil Poetin uit?

Petrova: «Dat is een oneindig debat. Er zijn zekere banden en ik denk dat het mogelijk is stappen te nemen voor verdere integratie. De focus van Poetin ligt bij het uitbouwen van een Euraziatische economische gemeenschap, maar een combinatie van de twee is mogelijk. Er kan een economische unie gesmeed worden van

Lissabon tot Vladivostok. Zulke ideeën bestaan al sinds 2003.»

Goddeeris: «Ik denk dat dit de verkeerde vraag is, het is meer een kwestie van geopolitiek. Het hele idee van Rusland als 'anders' is absurd. Samenwerking zoals tijdens de periode van Gorbatsjov en de vroege jaren van Poetin is mogelijk, maar conflict moet vermeden worden. Dit verzwakt enkel beide partijen, terwijl de rest van de wereld ons bijbeent en aan de zijlijn staat te lachen. Oekraïne is het laatste conflict van de 20ste eeuw, alle andere landen zijn reeds begonnen aan hun 21ste eeuw.»

Doe de groentetas!

elke maandag een verrassend biologisch groente- en fruitpakket

© Alma2, Alma 3, KHL, Lemmensinstituut, Groep T, Gasthuisberg en Letteren

data, plaats en uren: www.kuleneven.be/groentetas

(advertentie)

VRIENDEN ZONDER GRENZEN

Speed friendshipping voor internationale buddies

Wie vorige week op zoek was naar een internationale vriendschap moest maandagavond in de Universiteitshallen zijn voor het speedfriendshipping event van het Leuvense buddyprogramma.

NIKO WUYTS

Wie zich bij speedfriendshipping een snelle toegang tot de beschikbare internationale studenten had voorgesteld, bleef toch even op zijn honger zitten. Het evenement ging van start met een presentatie over het buddyproject waar de organisatie de aanwezigen met wat cijfers en informatie bekogelde.

Geen persoonlijk assistent

Sinds 2005 tracht de KU Leuven internationale en Vlaamse studenten dichter bij elkaar te brengen. Met succes. In tien jaar tijd heeft het buddyproject meer dan 2800 studenten bij elkaar gebracht. Dat zijn er gemiddeld dus 280 per jaar. Dat zijn geen cijfers om Badoo of Tinder mee te beconcurreren, maar de KU Leuven is natuurlijk slechts een internationaal datingbureau in bijberoep.

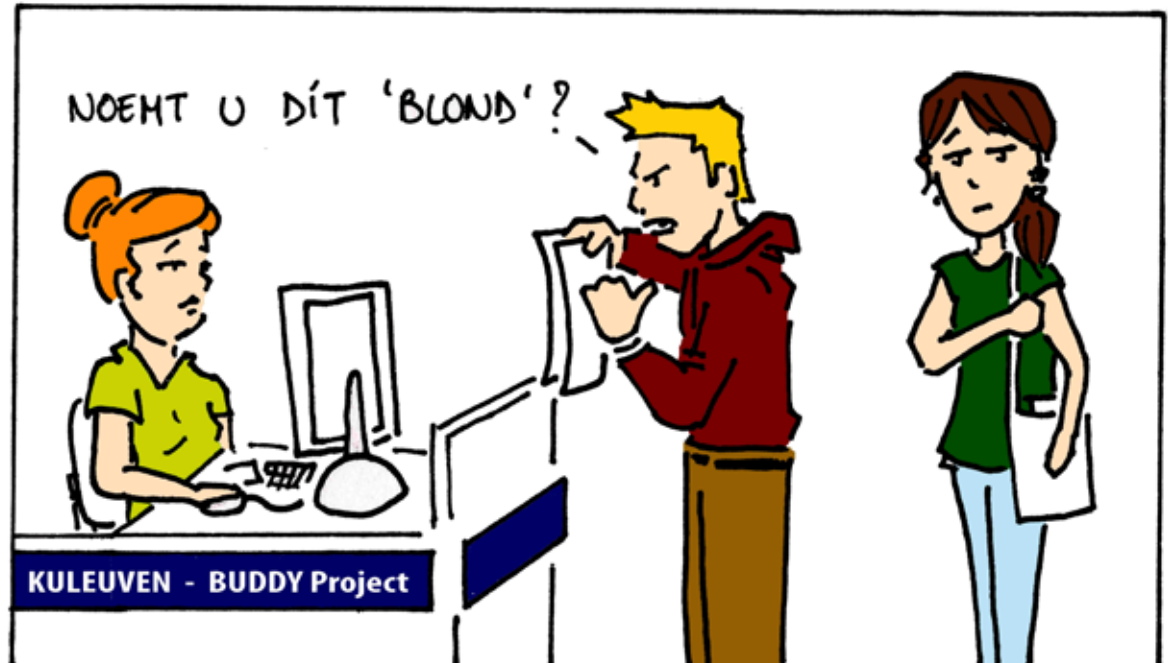
Het buddyproject geeft Erasmusstudenten bij aankomst de mogelijkheid om onmiddellijk gekoppeld te worden aan een lokale

buddy. Hoe de buddies nadien hun relatie invullen, ligt volledig in de handen van de individuele studenten. Het is echter niet de bedoeling dat internationale studenten hun buddies als persoon-

De buddies vonden studies belangrijker dan de relatiestatus of nationaliteit

lijke assistenten gebruiken. Voor huisvesting, ICT en ISP bestaan er andere diensten.

Na de presentatie kon de zoektocht beginnen naar die "Knappe

Jorn Ockerman

Spaanse of Hippe Amerikaan" (zie Veto 4017). Kandidaatbuddies kunnen namelijk een voorkeur opgeven voor een vrijgezel of een buddy van een bepaalde nationaliteit.

Deze criteria bleken geen doorslaggevende factor te zijn voor de aanwezige buddies. De buddies vonden gedeelde interesses en studieprogramma's veel belangrijker. Aan het groot aantal studenten theologie op het evenement kan misschien zelfs worden opgemaakt dat geloof het belangrijkste criterium was.

De KU Leuven is natuurlijk slechts een internationaal datingbureau in bijberoep

Het speedfriendship ging volgens de klassieke formule. Er werd van tafel naar tafel geschoven om telkens tien minuten - nauwelijks genoeg tijd om hallo te zeggen - te praten met een groepje andere deelnemers. Een opgegeven onderwerp diende als leidraad voor het gesprek, dat even vaak genegeerd als gebruikt werd.

Aan de tafel met meer intieme vragen kwamen vervelende taboes boven. Maar de sfeer zat tot op het einde goed. (Voor zij die het willen weten, onze reporter ging uiteindelijk zonder zijn vurige Spaanse naar huis.)

Alma pikt rijstkorreltje mee van nieuwjaarsvreugde

De feestdagen zijn alweer even achter de rug. Goddank misschien ook. Voor wie het graag eens over de andere boeg had gegooid, was er gelukkig een tweede kans: het Chinese nieuwjaar. Ook Alma pikte een rijstkorreltje mee in het aanbreekende jaar van de geit.

CHRISTOPHE WEETS EN THOMAS HENDRIKX

De Chinese tegenhanger van ons jaarfeest vond plaats op donderdag 19 februari. Als belangrijkste nationale evenement wordt het "de grootste massamigratie van China" genoemd. Jaarlijks doorkruisen duizenden inwoners het land om gezellig samen te zijn met familie.

Het opvallendste gebruik zijn de leeuwensdansen waarbij twee personen zich hullen onder een veelkleurig doek met bijbehorend masker. Met hun kungfuposes verjagen zij de 'Nian', een bergmonster dat in een ver verleden aasde op de kinderen van de plaatselijke dorpelingen. Al even iconisch zijn het vuurwerk en de rode lantaarns die er aanvankelijk tevens toe dienden dat wezen af te schrikken.

Stokjes

Maar wie nieuwjaar zegt, denkt ook aan lekker tafelen. Terwijl feestgegadigden op donderdag de laatste inkopen pleeg-

den in de Aziatische supermarkt, kwam ook Alma met een speciaal menu. "Onze koks stelden vanuit hun eigen culinaire interesses en ervaringen dit menu samen," vertelt Daniël Lips, CEO bij Alma. De vraag blijft of Alma over Aziatische chefs beschikt en het menu dus wel zo Chinees is als Lips zelf beweert.

"Wij willen in de eerste plaats dicht bij de studenten staan en hen een nieuwe beleving en een feest aanbieden." Met dit feest richtte Alma zich niet uitsluitend tot de Vlaamse student. "Uiteraard proberen wij ook de internationale studenten te bereiken met dit evenement," voegt Lips toe. "We mogen niet vergeten dat zij een kwart van de Leuvense studentenpopulatie uitmaken."

We probeerden zelf het feestmaal uit bij Alma 1. Een soepje met dumplings, een rijstschotel met vlees, groentjes en zoetzure saus en een sinaasappel en fortune cookie als toemaatjes. Geen ster-

renkeuken, maar dat mag je niet verwachten voor de studentikoze prijs van 4,90 euro. Voor ons had de rijst plakkeriger gemogen, want bijster handig was het eten met stokjes niet, zelfs niet voor de ervaren sushifanaat.

Chinees draak

En wat vonden de Leuvense studenten ervan? "Het is eens iets anders," zegt Sven, Almaganger. Iets enthousiaster klinkt zijn tafelgenoot Dimitri: "Ik vond die leeuwensdansen eerder deze week bij Alma heel tof."

"Maandag liepen ze daar een half uur rond met nogal wat hoempapa. Het was wel grappig, maar het duurde wat lang en het was nogal overdreven, waardoor het wat begon te storen," vertelt Thijs, die in de Alma was.

"Toevallig zaten er ook een paar Chinezen te eten, die keken wel wat raar. Ze wisten niet of ze nu geamuseerd of gegeneerd moesten zijn. Ook andere Almagangers keken wat ongemakkelijk in hun richting om hun reacties te zien," vervolgt Thijs.

Chinees student Keliang Chen studeert aan Groep T en vindt de maaltijden hier

niet zo representatief voor de Chinese keuken. "Het eten hier lijkt eerder op wat je in Hong Kong kan bestellen. Vaak zijn de bereidingen aangepast aan wat Vlamingen lekker vinden, aangezien zij niet gewend zijn aan bepaalde smaken."

"Toevallig zaten er ook een paar Chinezen te eten, die keken wel wat raar"

THIJS (ALMAGANGER)

Over het Chinees menu bij Alma is Chen alvast enthousiast: "Het zou geslaagd zijn als het herinneringen oproept aan nieuwjaar thuis." Volgens Chen kunnen dumplings op het menu niet ontbreken: "Ik zou alleen al daarvoor naar China terugkeren!"

Student

POLITIE ZET EXTRA PATROUILLES IN TEGEN OVERLAST

Kinnekesweek in Leuven

Krokusvakantie: de periode tijdens het academiejaar waarin het Leuvense nachtleven overspoeld wordt door middelbare scholieren. De politie zette extra patrouilles in. Ook de fakbars waren waakzaam om te zien of niemand binnenraakte zonder studentenkaart.

CATHERINE HECHTER EN
LINDA THYWIJSEN

Tijdens de krokusvakantie zakken elk jaar heel wat scholieren van het middelbaar onderwijs een paar dagen naar de Leuvense binnenstad af om te proeven van het studentenleven en de uitgaans sfeer tussen de studenten. Om hoeveel scholieren het precies gaat, is moeilijk te zeggen.

“Natuurlijk spelen daarin veel factoren mee zoals het weer, maar we weten dat het traditioneel hele grote groepen zijn. Het valt gewoon ook op, omdat deze scholieren jonger zijn dan de studenten,” legt Mark Vranckx, commissaris van de Leuvense politie, uit.

De politie van Leuven zette de hele week extra overlastpatrouilles in. Specifiek op donderdag,

“In verhouding tot de drukte is alles relatief rustig gebleven”

EVERT THYS
(VZW OUDE MARKT)

de drukste uitgaansnacht, werden drie tot vier extra patrouilles ingezet die in het bijzonder in de buurt van fakbars, fuifzalen en de Oude Markt een oogje in het zeil hielden. “We wilden vooral zichtbaar aanwezig zijn en preventief optreden door bijvoorbeeld waarschuwingen te geven. Maar indien nodig traden wij ook repressiever op en deelden we eventueel pv’s uit,” voegt Vranckx toe.

In het algemeen had de Leuvense politie de handen vol de

Vincent Peeters

afgelopen week. Zo kwam een minderjarige maandagnacht in conflict met de stewards van een fakbar in de Tiensestraat, omdat die hem de toegang weigerden aangezien hij geen studentenkaart kon voorleggen. De nacht daarna belandde een 17-jarige jongen in het ziekenhuis, omdat hij te veel gedronken had. Donderdagnacht betrapte de politie vijf minderjarigen die joints aan het roken waren en veroorzaakte een groepje jongeren problemen in een nachtwinkel, omdat ze geen fles sterke drank mochten kopen.

“Wij hebben een aantal drukke nachten achter de rug, maar in het algemeen is het vrij goed meegefallen. We hadden de situatie onder controle,” vertelt Vranckx. “De overlast die deze week veroorzaakt werd, is dezelfde als die van andere weken: vooral nachtlawaai, maar ook klein vandalisme zoals vuilzakken die worden stukgestampt of zelfs in brand gestoken en hier en daar wat kattenkwaad, zoals wildplassen,” gaat hij verder.

Sussende woorden

Ook op de Oude Markt was het behoorlijk druk, bevestigt Evert Thys, secretaris van de vzw Oude Markt. “Maar in verhouding met de drukte is alles relatief rustig gebleven. De cafébazen en hun personeel waren zeer goed voorbereid en alert. Bovendien was de politie zichtbaar aanwezig. Alles bleef goed onder controle en

met sussende woorden hebben zij dikwijls scheeflopende situaties voortijdig kunnen rechtekken.”

Extra maatregelen nemen de cafés van de Oude Markt niet. “Tijdens de krokus- en herfstvakantie hebben wij wel extra aandacht voor jongeren die alcohol proberen te scoren. Het is sow-

“Fak Letteren heeft nooit veel aantrek gehad van middelbare scholieren”

MICHEL VAN DE WEERD
(FAKBAR LETTEREN)

so drukker tijdens zulke weken, maar door er meer aandacht op te vestigen, valt het dan wel mee. Bovendien zeggen wij op voorhand tegen ons personeel dat ze nog beter moeten opletten dan anders omdat er meer jongeren rondlopen.”

Toeloop aan jongeren

Sommige fakbars hadden minder last van de drukte dan anderen. Michiel Van de Weerd, voorzitter van Fakbar Letteren, vertelt dat weinig jongeren langs

hun fakbar passeren. “Ik denk dat de middelbare scholieren eerder tijdens een openlesweek naar de lessen komen en daarna een café gaan doen op de Oude Markt. Ik heb er althans nog geen gezien deze week.”

Toch verwachtte Van de Weerd dat een aantal donderdagavond zouden proberen binnen te glippen. “Ik denk niet dat dat zou lukken want onze stewards staan hier voor een reden. Ook wij lopen hier rond en wij kunnen op elk moment iemand vragen om zijn of haar studentenkaart te tonen.”

“Maar op een toeloop van jongeren zou ik niet rekenen aangezien wij een fakbar zijn voor studenten. Trouwens, Fak Letteren heeft nooit veel aantrek gehad van middelbare scholieren,” aldus Van de Weerd.

Toch doen de fakbarverantwoordelijken af en toe controles tijdens een feestje. “Persoonlijk kan ik het onderscheid niet zo goed meer maken tussen middelbare scholieren en eerstejaarsstudenten omdat ik hier al jaren zit, maar dat houdt me niet tegen om mensen hun studentenkaart te vragen. Mensen hebben er altijd begrip voor.”

Geen toegang

Bij Doc’s Bar hebben de stewards middelbare scholieren moeten weigeren omdat ze geen studentenkaart bij zich hadden. Wouter Leemans, fakbarverantwoordelijke van Doc’s Bar, heeft de stewards in het begin van hun shift

duidelijk gemaakt dat ze extra attent moesten zijn omdat het *kinnekesweek* was. “De mensen die wij hebben weggestuurd hebben gelukkig niet lastig gedaan, zij zijn gewoon vertrokken.”

“Op drukke avonden is het moeilijk om een fakbar open te stellen voor iedereen. Middelba-

“Nachtlawaai, klein vandalisme, schermutselingen en wildplassen: het is dezelfde overlast als anders”

MARK VRANCKX
POLITIE LEUVEN

re scholieren zijn een ander publiek en als er veel volk is, wordt het moeilijk om alles in goede banen te leiden,” zegt Leemans. “Ik zou alvast de fakbars niet eenmalig openstellen voor jongeren.”

Over de toog

Le fak, mon amour

In Antwerpen werd deze maand een eerste fakbar geopend. Ook in Gent bestaan er al jaren plannen voor een eigen fakbar. In Leuven spelen de fakbars echter al zeer lang een cruciale rol in het studentenleven.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Faculteitsbars zijn al decennialang niet meer weg te denken uit het Leuvense studentenmilieu. Volgens Mark Derez, een historicus verbonden aan het universiteitsarchief, kwam het fenomeen van de fakbar op aan het einde van de jaren zestig. Deze ontwikkeling heeft volgens hem veel te

Het antwoord op de vraag wie recht heeft op de titel 'eerste fakbar van Leuven' zal waarschijnlijk een mysterie blijven

maken met de ontwikkeling van de faculteitskringen in de jaren vijftig en zestig.

“Daarvoor had je grote overkoepelende, politieke verenigingen zoals het KVHV (*Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond red.*) en de regionale studentenclubs. Tegenover die politieke studentenverenigingen en vooral tegenover die regionale clubs zijn de faculteitskringen opgekomen.” Met de

democratisering van het onderwijs en de komst van een nieuw type student wonnen volgens Derez de kringen aan belang. “De faculteitskringen zijn veel belangrijker geworden in de organisatie van het studentenleven en in het creëren van een gezelligheidscultuur.”

Volgens Derez hadden de beter georganiseerde en rijkere faculteitskringen in de jaren vijftig al eigen huizen of kringlokalen. “Deze kringen waren er ook het eerst bij om een kringlokaal of een kringhuis in te richten. Het VRG had bijvoorbeeld zeker sinds de jaren vijftig een eigen huis”, stelt Derez. Het is niet onlogisch om te denken dat uit die lokalen de fakbars zijn gegroeid. Maar het antwoord op de vraag wie nu recht heeft op de titel ‘eerste fakbar van Leuven’ zal waarschijnlijk een mysterie blijven.

Overlast

Overlast en fakbars worden vaak in één adem genoemd. Meermaals werd al bedreigd met de sluiting van fakbars en de relatie met de burens en de stad is vaak nog een heikel punt. Al in 1989 moest Doc's Bar geluidsisolatie installeren om tegemoet te komen aan het burengeluid.

Maar de zogenoemde ‘heilige drievuldigheid’ - Politika Kaffee, HDR en Pavlov - in de Tiensestraat wordt het vaakst geassocieerd met geluidsoverlast. In 1989 stelde de toenmalige fakbeheerder van Doc's Bar dat “tegen lallende en tierende studenten spijtig genoeg geen geluidsisolatie helpt”.

Om toch paal en perk te stellen aan de overlast werd in 2011 het fakbarcharter ingevoerd. Als gevolg hiervan verschenen de fakbarstewards in hun kenmerkende rode jassen. Zij moesten

zorgen voor meer rust rond de fakbars. Een jaar later sloten de fakbars echter voor één nacht om aan de studenten het signaal te geven dat het zo niet verder kon. Bovendien sloot het HDR vorig jaar al dan niet gedwongen voor drie weken de deuren na klachten en onregelmatigheden bij de stewards.

Fakbar vs studentencafés

Dan rest nog de vraag waarom de fakbars in Leuven een succes zijn terwijl in andere steden de lokale horeca begint te steigeren bij het idee van een door studenten gerund café. Evert Thys, secretaris van de vzw Oude Markt: “In Leuven zijn de fakbars historisch gegroeid. Ze zijn een vorm van horeca die wij in Leuven gewoon zijn.”

Ook vormen zij volgens Thys een eerder apart gegeven in de Leuvense horeca. De fakbars vormen volgens hem zelfs een goede leerschool voor barpersoneel. “Er wordt vaak gerecrueteerd uit de fakbarwerking. Onze hoofdtaffer is nog fakverantwoordelijke geweest in Fakbar Letteren en er zijn ook een aantal cafébazen daar uitgerold.”

Toch was het niet altijd peis en vree tussen de studentencafés en de fakbars. “Er zijn in het verleden wat problemen geweest. Sommige fakbars waren beter uitgerust dan een aantal cafés, zeker qua personeel.” Gelukkig zijn deze problemen volgens Thys nu van de baan. Toch begrijpt hij de bezorgdheden van de cafébazen in andere steden. “De horeca draagt een hoge kostenfactor met zich mee. Als er dan alternatieven komen die concurrentie vormen, krijg je moeilijkheden natuurlijk.”

Thys stelt dat er in Leuven een soort symbiose is ontstaan tussen de fakbars en de reguliere studentencafés. Beide partijen houden elkaar in evenwicht. “De fakbars zijn altijd een alternatief geweest en dat mag ook zo blijven bestaan natuurlijk. Dat is ook de kracht van het Leuvense studentenleven,” besluit Thys.

FAKBARGESCHIEDENIS

Studenten en alcohol: twee handen op één bierbuis. Tweewekelijks legt Veto in het rijke uitgaansleven in Leuven in al zijn aspecten bloot.

Politika Kaffee door de jaren heen. Foto's van Christine Laureys en het Veto-archief.

Sportinschrijvingen werken op de zenuwen

Ontevredenheid groeit bij de Leuvense student over de online sportinschrijvingen van de KU Leuven. Hun klachten? Een gebrek aan beschikbare plaatsen en een slecht functionerende website.

NILS DEKEERSMAEKER

Inschrijven voor de sporten van het sportaanbod van de KU Leuven is niet nodig, op enkele uitzonderingen na. Onder andere pilates en figuurtraining hebben maar een beperkt aantal plaatsen, waardoor een plekje bemachtigen een helse opdracht wordt.

Voor menig student was het dus in spanning afwachten tot de inschrijvingen op 9 februari geopend werden. Pilates was na anderhalve minuut reeds volzet. Aan het einde van die dag telde de wachtlijst 500 namen.

Pieter Van Kelst, beheerder van het universitair sportcentrum, reageert op de problematiek. “We zijn op de hoogte dat de vraag het aanbod overstijgt”, argumenteert hij, “maar we zijn beperkt in de sportinfrastructuur die wij ter beschikking hebben.” De beschikbaarheid van alle zalen binnen het sportcomplex zou al verzadigd zijn door de 65 sporten die de KU Leuven aanbiedt.

Om toch meer te kunnen voldoen aan de vraag van de student mikt het team van het universitair sportcentrum op de bouw van nieuwe infrastructuur. Zo

wordt binnen drie jaar een nieuwe sporthal geopend.

Eerlijke kans

Dat de inschrijvingen op verschillende tijdstippen doorheen de dag startten, zorgde ook voor frustratie bij de student. Volgens Van Kelst zou dit zijn om de student die zich wil inschrijven voor ver-

schillende sporten een eerlijke kans te geven. Ook haalt hij technische overbelasting aan. Eerdere ervaring heeft aangetoond dat te veel gelijktijdig verkeer de server doet crashen.

Aantijgingen dat de website nu ook niet naar behoren functioneerde weerlegt hij. Mensen die niet meteen ingeschreven raken, zouden in een soort wachtmodus terecht komen, waardoor het voor hen lijkt dat de website niet werkt.

Hij verzekert echter dat alle inschrijvingen wel degelijk aankomen, maar een plekje bemachtigen is volgens hem een *lucky shot*. Door technische optimalisatie en uitbreiding van sportinfrastructuur hoopt hij in de toekomst dergelijke problemen te vermijden, aldus een optimistische Van Kelst.

500

studenten staan op de wachtlijst voor pilates

Scherp

• • • • •

Gesteld

FOTO'S: KAROLIEN WILMOTS

Sociaal

INTERVIEW JOZEF DE WITTE VAN HET INTERFEDERAAL GELIJKEKANSENCENTRUM

“Dewinter en Sharia4Belgium? Twee handen op één buik!”

Jozef De Witte is directeur van het voormalige Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding. Standvastig verdedigt hij de rechten van allerlei minderheidsgroepen in het doolhof van federaal België.

KORNEEL DE SCHAMP

U bent directeur van het Interfederaal Gelijkekansencentrum, het vroegere Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding. Wat vindt u eigenlijk de betere naam?

Jozef De Witte: «De naam die er nog niet is, want we willen een unieke roepnaam voorstellen aan onze raad van bestuur. Een beetje zoals Fedasil. Dat heet officieel helemaal niet zo, maar er is een woord gevonden dat in zowel het Engels, het Frans, het Nederlands als het Duits hetzelfde is. Eén enkele eigenaam werkt beter, ook al voor je website, waar we het nu moeten doen met diversiteit.be, diversity.be of diversität.be.»

Waar bent u zoal mee bezig?

De Witte: «Sinds een jaar zijn we volop bevoegd voor alle materies, gaande van federaal tot gemeenschaps- of gewestelijk niveau. Elke burger kan bij ons aankloppen en wij zullen hem helpen. We geven ook advies aan beleidsmakers. België doet het op een aantal punten bijzonder slecht. We zijn in Europa kampioen in de kloof in tewerkstelling tussen autochtonen en allochtonen. We stellen ons de vraag: hoe komt het dat dat verschil zo gigantisch is? We laten dus studies uitvoeren om dat in kaart te brengen en formuleren dan beleidsadviezen. Hoe kan je die kloof, die niet goed is voor de samenleving, verkleinen? Want er zijn 40.000 jobs die open staan en niet ingevuld raken, terwijl we 240.000 werklozen hebben.»

Participatie

Hoe denkt u dat die mentaliteitswijziging tot stand kan komen?

De Witte: «Het VN-verdrag rond personen met een handicap bepleit een sociale definitie van handicaps. Indien dit gebouw perfect toegankelijk zou zijn, heb ik als rolstoelgebruiker geen handicap. Het is die samenwerking met de omgeving die uw handicap maakt. Dat is iets anders dan “je hebt geen benen” of “je bent blind”. Als ook de treinen zonder enige hulp toegankelijk zijn, zowel voor doven als voor blinden als voor mensen in een rolstoel, dan heb je geen handicap. Dat heet Universal Design: alles zo ontwerpen dat het toegankelijk is voor iedereen.»

Hoe is het eigenlijk gesteld met het racisme in Vlaanderen? Er wordt soms gezegd dat de Vlaming racistischer is dan elders?

De Witte: «Ik zou het niet weten, en eigenlijk is dat ook niet relevant. Wat ons interesseert is vooral de participatie in de samenleving. Dan zien we dat

dit land het niet goed doet qua onderwijs, werk, huisvesting, welzijn, of wat dan ook. Neem nu bijvoorbeeld het hoger onderwijs: de slaagkansen en de participatie liggen daar lager voor minderheidsgroepen. Iedereen die niet aan het werk is, participeert niet, betaalt geen belastingen. Wie zal er voor mij zorgen binnen 20 jaar? Misschien niet iemand met blauwe ogen en blond haar, maar *so what?*»

“Een godsdienst beledigen mag van hier tot in Tokio. Maar van mensen blijf je af”

U zegt: het is een structureel probleem. Helpt het dan dat de Liesbeth Homans (N-VA), minister van gelijke kansen, uitspraken doet zoals “Racisme is relatief en wordt vaak als excuus gebruikt”?

De Witte: «Nee, dat helpt niet. Ik merk dat men daar zeer snel zegt: de Vlaming is geen racist. Opnieuw, dat interesseert mij niet. Is Vlaanderen er goed op georganiseerd om ervoor te zorgen dat iedereen zoveel mogelijk participeert in de samenleving? Dat is wat mij interesseert. Wat mij interesseert is welk beleid de minister, die minister is van gelijke kansen, maar ook van wonen en armoede, voert om te zorgen dat die gelijke participatie een feit is? Daar is werk aan, want we weten immers dat Vlaanderen daar slechter scoort dan het Europees gemiddelde.»

Too little, too late

Uw centrum bereidde indertijd het dossier voor tegen het Vlaams Blok wegens racisme. Onlangs bleek uit het nieuws dat het beruchte 70-puntenplan van het Blok deels zou zijn uitgevoerd. Is de toon van het Blok ondertussen niet wat mainstream geworden?

De Witte: «Het was een uitstekende publiciteitsstunt van de Ligue des Droits de l'Homme van Alexis Deswaef om zijn jaarverslag verkocht te krijgen. Je kan dat dubbel zien. Het Blok vroeg een staatssecretaris voor

migratie, maar dat vroegen wij ook altijd. Dit land had jarenlang géén migratiebeleid. Nu wordt er tenminste nagedacht over het beleid. Je kan zeggen: victorie voor het Blok, maar het is niet omdat er een minister van migratie is dat die ook het beleid van het Blok gaat uitvoeren.»

Maar iemand als Theo Francken kan je toch niet soft op het vlak van migratie noemen?

De Witte: «Dat is waar, maar ik blijf zeggen dat de andere partijen te weinig de wind uit te zeilen van het Blok hebben gehaald. Dan kom ik opnieuw uit bij de gebrekkige participatie in de samenleving. Daar is naar mijn smaak, *too little, too late* gebeurd. Op die manier voorkom je juist het wij-zij discours. Als er volop participatie is van personen met een migratieachtergrond, als u en ik die dagelijks tegenkomen, is het moeilijker zo'n discours vol te houden.»

«Het is waar dat er maatregelen zijn waar we kritisch tegenover staan, bijvoorbeeld nationaliteitsvererving. Ik heb het daar recent nog met de Staatssecretaris over gehad. Ofwel zie je dat als een opstap naar integratie, ofwel als een bekroning van integratie. Men gaat steeds meer voor die tweede optie. We merken echter dat mensen geen job krijgen omdat ze geen Belg zijn. Op die manier klopt er ergens iets niet.»

«Het hele verhaal rond sociale huisvesting, daar zou de sociale situatie de enige maatstaf moeten zijn. Dat men nu eist dat je Nederlands kent, daar stellen wij ons toch vragen bij. En dan de vreemdelingentaks in Antwerpen van een paar jaar geleden. De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat iedereen gelijk in rechten en in waardigheid is: het opnieuw invoeren van een onderscheid op grond van nationaliteit lijkt mij geen stap vooruit.»

Bij de gewone bevolking lijken die maatregelen wel goed te vallen. Maggie De Block is zo de populairste politica van Vlaanderen geworden.

De Witte: «Dat is correct, maar ik heb dat ook gezegd aan Theo Francken in de Kamer. Wij zijn een mensenrechteninstelling. Wij moeten onze aanbevelingen niet afmeten aan wat de Vlaming denkt. Wij moeten kijken wat de grondwet en de internationale standaarden zeggen en zien of onze wetten en beleidsmaatregelen hieraan voldoen. Dat is voor ons de norm.»

«Als je morgen een referendum houdt over de doodstraf, zou het best kunnen dat die doodstraf opnieuw wordt ingevoerd. Dan komen wij met ons verhaal: de mensenrechten en de rechtsstaat vormen de basis van onze democratie. Wie denkt dat hij een aantal mensenrechten kan fnuiken met een simpele meerderheid van de stemmen, die dwaalt. De kwaliteit van een democratie meet zich af aan het respect voor minderheden. Wanneer een meerderheid meent dat

Meredith Geldof

ze een minderheid anders mag behandelen, en dus misbruik maakt van haar meerderheid, dan zit je bij het recht van de sterkste. Dat staat haaks op de rechtsstaat. Voor ons is dat voortdurend de toetsteen, en dat is onze rol, tot spijt van wie het benijdt. Daar zullen we altijd een luis in de pels zijn.»

Moslimvriendjes

Na tal van aanslagen is er veel te doen rond vrijheid van meningsuiting de laatste tijd. Hoe ver kan die eigenlijk gaan?

De Witte: «*Au choc des idées jaillit la lumière* is één van mijn motto's. Uitspraken die schokken of kwetsen moeten kunnen in een democratie. Zeggen dat homo's mogen trouwen was dertig jaar geleden schokkend en verontrustend, maar doordat we dat mochten zeggen, is het wel werkelijkheid geworden! Beledigen *as such* is niet verboden. Bestrijd meningen met meningen, discussieer zoveel je wil, maar als het gaat om daden, aanzetten tot geweld, is er een lijn die getrokken moet worden.»

«We hebben Sharia4Belgium jaren geleden voor de rechtbank gedaagd, en die zaak gewonnen, omdat ze aanzetten tot geweld op niet-gelovigen. Wij zijn zogezegd de moslimvriendjes, maar dat vergeet men dan even. Sommigen zeiden toen tegen ons: dat zijn toch onnozelaars, waar houden jullie je mee bezig. Maar ze zetten wel mensen aan tot het plegen van geweld te-

gen niet-gelovigen, en dat vonden we gevaarlijk.

Zorgen de recente aanslagen niet voor een vijandige sfeer tegen moslims?

De Witte: «De vroegere hoofdredacteur van *Le Monde* schreef in december al een boekje, *Pour les musulmans*. Hij vroeg zich toen al af: wat is er aan het gebeuren? Want het is *bon ton* geworden om over moslims om het even wat te zeggen. Dat is een gevaar in de samenleving en daar wil ik op wijzen zonder paniek te zaaien. Mogen we dan geen kritiek hebben op de Islam? Jawel, ideologieën zijn niet beschermd. Het gaat hier om personen. Blasfemie is geen strafbaar feit, en dat is een goede zaak. Een godsdienst beledigen mag van hier tot in Tokio, *no problem*. Maar van mensen blijf je af, dat is een stap die je niet zet.»

«Mijn zorg is dat de extremen van beide kanten elkaar gaan voeden. Niemand is gelukkiger met moslimextremisme dan Filip Dewinter. Sharia4Belgium en Dewinter zijn twee handen op één buik! Daar moeten we ons van bewust zijn. Het gaat altijd over ons, niet over *wij* en *zij*. Anders we hadden in 1831 vrijheid van godsdienst maar niet moeten opnemen in de grondwet. We zijn verloren als we ons enkel laten dicteren door angst en meegaan in het wij-zij denken onder het motto *iedere moslim is verdacht*. Dewinter & co bewijzen onze samenleving daar geen enkele dienst mee.»

MINDERHEDEN ONDERVERTEGENWOORDIGD IN POLITIEK PROCES

“Allochtone politici worden in de hoek van de migratiethema's geduwd”

In januari 2015 publiceerde Steunpunt Media het onderzoek “Spreekbuis van hun gemeenschap”. Daarin werd onderzoek gedaan naar de thema's waarin politici uit etnisch-culturele minderheidsgroepen op de Vlaamse televisiejournals (VRT en VTM) aan bod komen.

INE DEPREZ, HANNE VAN ESPEN EN YENTL COOREMAN

“Ons onderzoek is ingegeven door stereotypering. De resultaten tonen in de eerste plaats aan dat er heel weinig politici met een andere etnisch-culturele achtergrond aan bod komen in de media. Daaruit blijkt dat een hoge politieke functie gereserveerd blijft voor blanke mannen van middelbare leeftijd,” aldus Laura Jacobs, onderzoeker aan de KU Leuven.

Het rapport stelt dat, gezien politici met een migratie-achtergrond

voornamelijk aan het woord komen in nieuwsitems die gelinkt zijn aan immigratie, ze dreigen gereduceerd te worden tot spreekbuis van hun gemeenschap. Ze kunnen zich niet profileren als mainstream politici met een brede maatschappelijke interesse die het hele land vertegenwoordigen, en niet enkel hun achterban.

Categorisering

“Het is uiteraard belangrijk dat politici met een andere etnisch-culturele achtergrond een stem krijgen in de media. Nu worden ze echter dikwijls gewoon gereduceerd door categorisering, terwijl het niet zeker is dat ze daar mee gediend zijn. Vaak gaat het namelijk om politici die zelf tweede of derde generatie allochtonen zijn en die niet meer nauw in contact staan met die achterban,” weet Jacobs.

Bleri Lleshi, politiek filosoof die zelf een migratie-achtergrond heeft, treedt haar daarin bij: “Als politicus uit een etnisch-culturele minderheidsgroep kan je niet anders dan over migratiethema's aan het woord komen omdat je in die hoek geduwd wordt. Dat is niet alleen in de media zo, maar ook binnen de politieke partijen. Als het niet over die thema's gaat, wordt er meestal geen reactie verwacht. Het stoort me persoonlijk niet om over migratiegerelateerde thema's te spreken, maar wel als het enkel daarover gaat.”

Luc Rademakers, hoofd van de VRT-nieuwsdienst, ontkent dat politici op basis van hun achtergrond geselecteerd worden: “Al onze journalisten hebben de opdracht om voor elk onderwerp op zoek te gaan naar de juiste spreekbuis, expert of getuige, en om die met de nodige afwisseling een forum te bieden. De achtergrond of identiteit van de persoon in kwestie is daarbij doorgaans geen criterium. Het kan natuurlijk wel dat iemand, bijvoorbeeld Meyrem Almaci van Groen, een vraag gesteld krijgt over een actueel thema dat te maken heeft met haar achtergrond. Die vraag niet stellen net omwille van die achtergrond zou een verkeerde reflex zijn.”

Schuld van de media?

Het is belangrijk enkele kanttekeningen bij de bevindingen van het onderzoek te plaatsen. “Er zijn natuurlijk ook politici met een migratieachtergrond die die issues wel ter harte nemen en zich opwerpen als spreekbuis van hun gemeenschap door zich te specialiseren in dat thema,” aldus Jacobs.

Bovendien blijkt dat allochtone politici met een hogere functie minder geassocieerd te worden met migratiegerelateerde onderwerpen. Zo heeft Meyrem Almaci zich als fractieleidster van Groen-Ecolo in de Kamer en als partijvoorzitster van Groen kunnen opwerpen als mainstream politica die niet louter aan bod komt in verband met migratiegerelateerde onderwerpen.

“De verklaring voor het probleem ligt deels bij politici zoals Nahima Lanjri (CD&V) die zichzelf specialiseren in die materie, maar het is vooral een reproductie van bepaalde aanwezige obstakels in de maatschappij. Het verhaal is dus niet dat het weer de schuld van de media is. Maar aangezien de media zo'n grote impact hebben in de maatschappij, moeten ze minstens proberen gelijke kansen te geven aan elke politicus om over algemene onderwerpen te praten en zich op deze andere thema's te profileren,” aldus Jacobs.

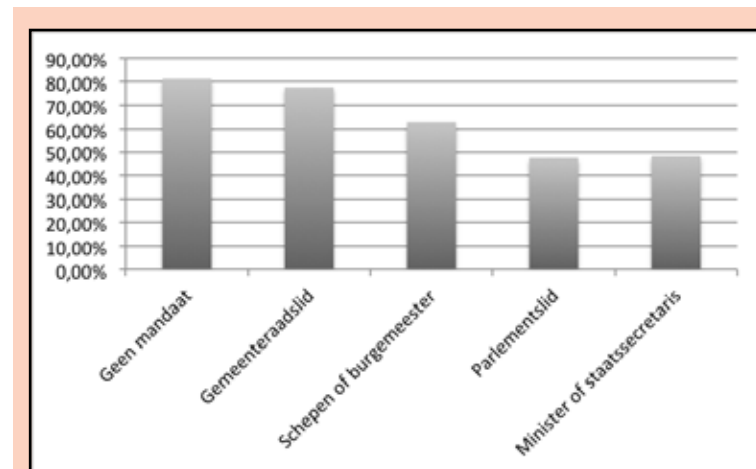
Rademakers beweert op de hoogte te zijn van de problematiek en van de voorbeeldfunctie die de me-

Wat zijn de resultaten?

- Etnisch-culturele minderheden zijn ondervertegenwoordigd in het politieke besluitvormingsproces tegenover hun werkelijke aandeel in de bevolking.
- Politici met een migratie-achtergrond komen in één op twee gevallen aan bod in nieuwsitems over immigratie.
- Allochtone politici worden vaak gereduceerd tot spreekbuis van hun gemeenschap, ook al hebben ze expertise op andere gebieden.
- Naarmate een politicus met migratie-achtergrond klimt op de politieke ladder, daalt het percentage spreektijd in immigratie-gerelateerde nieuwsitems.

dia hebben: “De VRT-nieuwsdienst doet inspanningen om Vlamingen met een migratieachtergrond een representatieve plek in zijn berichtgeving te geven. We moeten die inspanningen blijven volhouden. Er is nog werk op dit vlak.”

Lleshi legt de oorzaak van het probleem niet enkel bij de media, maar ook bij de begeleiding binnen de partij: “De weinige verkozen allochtone politici moeten binnen hun partij beter begeleid worden. De partijen moeten hun huiswerk beter maken: in welke thema's hebben deze mensen expertise? Er moet voor gezorgd worden dat de media dan ook naar die persoon gestuurd worden als het over die expertisethema's gaat. Bij een debat over onderwijs moeten de media dus niet enkel Calvo of Meuleman contacteren, maar ook Annouri (*allen politici bij Groen, red.*). Zij moeten structureel naar voren geschoven worden, wat nu allesbehalve voldoende gebeurt.”

Hoeveel spreektijd krijgen politici uit etnisch-culturele minderheden in migratiegerelateerd nieuws in de 19 uurjournals op VRT en VTM in de periode 2003-2013? **Veto Graphic Solutions.**

“Een vraag niet stellen net omwille van iemands achtergrond zou een verkeerde reflex zijn”

LUC RADEMAKERS
(VRT NIEUWSDIENST)

Vervolg voorpagina
“Leuvense student lust zijn LeV niet”

“Die investering was niet het enige doel van mijn plan,” reageert Weuts nu. “We zouden ook de prijzen van De Lijn en de NMBS laten dalen. Maar na mijn vertrek (*in september 2013, red.*) heeft LOKO het dossier misschien niet meer opgevolgd en heeft de universiteit wellicht haar eigen ding gedaan. De Lijn en de NMBS zouden al goedkoop genoeg zijn, zei ze. Eigenlijk heeft de KU Leuven haar belofte gebroken,” schuift hij de hete aardappel door.

Weuts herinnert zich kritiek van zijn mede-LOKO-mandatarissen op de prijs. Toch was hij overtuigd dat die zou dalen. “Er waren maar enkele proefritten, dus enkele studenten met interesse volstonden. Omdat Velo in de toekomst maar één model moest bedienen, zou het efficiënter en dus goedkoper kunnen

werken. Daardoor zou de prijs langzaam maar zeker dalen.”

Vorig academiejaar greep Weuts' opvolger Mathias Bruyninckx evenmin in. “Die fietsen (*de LeVs, red.*) waren er al toen ik begon. Ik vond ze ook duur, maar had niets in de pap te brokken. Binnen LOKO plaatste er ook niemand een kanttekening bij.” Nochtans maakt een verslag van het Algemeen Bureau van LOKO

“Binnen LOKO plaatste niemand er een kanttekening bij”

MATHIAS BRUYNINCKX
(MANDATARIS LOKO 2013-2014)

van 16.12.2013 gewag van kritische stemmen, die zich afvroegen waarom een groot deel van het geld van de buspas naar de LeV ging.

Waar het responsabiliseringsbedrag in de toekomst voor dient, is onduidelijk. Al heeft Leuven studentenshipen Bieke Verlinden (sp.a) een idee. “Door de besparingen van de Vlaamse regering op De Lijn stijgt de prijs per rit met zes procent. (*Zie Veto+ van 30.01.2015 op onze webpagina, red.*) Zo schuift ze nog maar eens de besparingsfactuur door naar de universiteit en de stad. We zullen in de toekomst moeten kijken hoe we de basismobiliteit betaalbaar houden. De bereikbaarheid van de stad en duurzame stadsverplaatsingen (te voet, te fiets en met de bus) blijven de basispeilers van een goede studentenmobiliteit.”

Voor de onverkochte fietsen zoeken Velo en LOKO ondertussen een oplossing. “Het is jammer dat de beslissing indertijd is genomen

en dat de studenten onvoldoende ingrepen, noch gehoord werden” stelt Elly Suys, huidige coördinator Sociaal van LOKO. “We kijken nu naar een gewone huurformule, zoals voor andere Velofietsen, met een waarborg van 130 euro en 89 euro huurinkomsten. Dat concept heeft wel nog een slaagkans.”

Vandikkelen bevestigt het voornemen, al is de beslissing nog niet definitief. “Daarvoor zijn we nog in gesprek met de KU Leuven. Maar het kan een oplossing zijn, want de LeV was een goed idee, maar de prijs en formule zaten fout. Steeds meer studenten willen immers onze fietsen huren, maar de kwaliteit van de wrakken die we binnenkrijgen (*het fietspark van Velo bestaat uit herstellende wrakken, die ze van de stad Leuven krijgt, red.*) blijft dalen. Bovendien was en is er vraag van bepaalde studenten naar een beter type fiets dan we normaal bieden. Ook al moeten ze iets meer betalen.”

Sociaal

Last call voor BarStan

Nog nooit was een Leuvense bar zo populair, nog nooit was ze zo bedreigd. Volgens het stadsbestuur beschikt BarStan niet over de nodige vergunningen. Of hoe de juiste vijanden je kunnen nekken, hoeveel vrienden je ook hebt.

TEKST MELANIE CLAEYS EN SAM RIJNDERS
FOTO KALINA DE BLAUWE

Disclaimer

De uitbaters van BarStan weigerden zelf elke medewerking aan dit artikel. Naar eigen zeggen willen ze de zaak sereen afhandelen en lopende procedures niet in het gedrang brengen. "We starten nu wel bijkomende isolatiewerken om de overlast tot een minimum te beperken. Wij willen ons ook inbedden in de buurt en luisteren naar hun voorstellen. BarStan wil hier nog lang blijven."

Ondoorgrondelijke wegen

Voor een van de jongens achter BarStan is het niet de eerste botsing met het stadsbestuur. Hij was medeorganisator van Piknik Musik, een zomerpicknick die volgens *Knack* om "tenen in het gras en een biertje in de hand" draaide. Ondanks een succesvol parcours kwam het stadsbestuur luttele weken voor de editie van deze zomer terug op beloofde subsidies ter waarde van 6.000 euro.

"Toch niet netjes," zegt Vlaams parlementslicid Lorin Parys (N-VA Leuven). "Als je jonge ondernemers die bijdragen aan de sfeer en beleving in Leuven wil houden, moet je je aan de afspraken houden. Piknik Musik biedt een meerwaarde, ook al noemt Louis Tobback hen 'terroristen van het openbaar domein' omdat ze te commercieel zouden zijn. De stad subsidieert en organiseert nochtans gelijkaardige evenementen."

Of dit dossier verband houdt met dat van BarStan, dat ook deze zomer speelde, wil Parys niet gezegd hebben. "Ik kan niet in het hoofd van Louis Tobback kijken. Ik kan alleen opmerken dat het om dezelfde mensen en dezelfde houding van het stadsbestuur gaat."

"De wegen van het Leuvense stadsbestuur zijn ondoorgrondelijk," schreef nieuwsblog *Leuven Actueel* toen bekend raakte dat Piknik Musik *last minute* zijn subsidies verloor. Parys: "Ik sluit me daarbij aan."

"Een publieke living voor het Leuvense stadsdier" en "een stukje Berlijn in Leuven" klonk het vol enthousiasme in nationale media. Dat Leuvense stadsdier lust buurtbar BarStan op het Conscienceplein of basketbalpleintje in de volksmond. Van hipsters tot jonge gezinnen: allemaal storten ze zich op de streekproducten en originele, zelfgemaakte drankjes. De officiële erkenning kwam er in november met de prijs voor Beste Nieuwkomer van Leuven Handelt!.

Nu pakken donkere wolken boven de buurtbar samen. Volgens het stadsbestuur beschikken de uitbaters niet over de juiste papieren. De bar zou een vergunning als handelspand hebben, maar Leuven is een van de weinige gemeenten die een onderscheid tussen horecapanden en handelspanden maakt.

"In Leuven heb je een bijzondere situatie omdat er heel veel studenten zijn. Als je geen onderscheid maakt, staan woonwijken binnen de kortste keren vol horecazaken," legt Michiel Warlop, die als centrummanager de ruimtelijke ordening van het stadshart aanstuurt, uit. Ook al kan een stereowinkel of dienspecialzaak voor veel overlast zorgen, toch veroorzaakt horeca doorgaans meer hinder, meent hij. Alleen het college van burgemeester en schepenen kan een uitzondering toestaan. Dat weigeren burgemeester Louis Tobback (sp.a) en de zijnen.

De uitbaters van BarStan willen naar eigen zeggen de zaak sereen afhandelen en wensten daarom niet te reageren. (*Zie disclaimer.*) Wel beschikken ze naar eigen zeggen wel over de juiste papieren. Voor de buurtbar huisvestte het modernistische pand een frituur. De eigenares daarvan zou voor de Raad van State in 2008 de horecabestemming hebben afgedwongen.

In dat geval is er geen probleem, bevestigd Warlop, zonder op deze concrete zaak te willen ingaan. "Gebouwen behouden hun bestemming, ook al staan ze even leeg. Een frituur kan echter zowel handel als horeca zijn. Als je binnen kan consumeren, is het horeca, anders niet," stelt de centrummanager. Op het moment van schrijven is het onduidelijk of klanten in frituur Annapurna hun frietjes binnen konden opeten.

De uitbaters van BarStan zijn alvast tegen de beslissing van het stadsbestuur in beroep gegaan bij de provincie Vlaams-Brabant. Het besluit valt over zeventig dagen.

Buur met connecties

"Het is natuurlijk niet zo slim om dergelijke investering te doen zonder in orde te zijn met al je vergunningen," reageert Danny Justens, voorzitter van Horeca Leuven. "Daarbij hebben ze het ongeluk dat ze een vervelende buur hebben die ex-schepen is. Hij klaagt over geluidsoverlast, hoewel ze alles gedaan hebben wat ze konden doen."

Justens refereert naar Jaak Brepoels: achttien jaar schepen voor meerderheidspartij sp.a, lid van de gemeenteraadcommissie ruimtelijke ordening en buur van BarStan. Brepoels verzette zich eerder ook tevergeefs tegen de komst van frituur Annapurna.

"Daardoor kan je vermoeden dat hier een politiek reukje aanzit," gaat Justens verder. "Hij (*Brepeols, red.*) kent de weg en heeft goede relaties binnen zijn partij, die nog steeds aan de macht is in Leuven."

"Ze zijn op zoek gegaan naar kleine administratieve foutjes om hen ergens op te kunnen pakken," verwoordt Jakob Snellings van de jonge handelszaak Leuven Leisure het. Zijn baas volgt de verwickelingen rond BarStan nauwgezet op, want is de broer van een van de uitbaters.

Volgens Snellings is BarStan het slachtoffer van "belachelijke regelgeving". "Als je in Leuven een zaak start, krijg je trouwens weinig informatie en begeleiding. Voor ons was het ook niet gemakkelijk. Zeker de samenwerking met de stad liep niet vanzelf. In deze stad is er veel bureaucratie en zijn er veel vaste afspraken," zegt Snellings.

"Alles draait om de vergunning," meer woorden wil Brepoels zelf niet aan de zaak kwijt. "Het maakt niet uit of die bar populair is." Volgens hem is de buurtbar niet meer dan een "succesvol jongerencafé dat niets met de buurt te maken heeft".

"Je kan vermoeden dat hier een politiek reukje aanzit"

DANNY JUSTENS
(VOORZITTER HORECA LEUVEN)

Jongerencafé of niet, succesvol is de bar alvast. In november won BarStan de prijs voor Beste Nieuwkomer van middenstandsvereniging Leuven Handelt. "Ze waren de afgetekende winnaar in hun categorie," herinnert handelscoach Tine Vandeweerd zich. Voor de *awards* van Leuven Handelt! kunnen handelaars hun collega's nomineren, waarna consumenten stemmen. "Toen al was bekend dat ze met sluiting bedreigd waren. Daarom heeft Leuven Leisure, dat in dezelfde categorie genomineerd was, ook campagne gevoerd voor BarStan."

Volgens Vandeweerd toont het succes van de bar de meerwaarde aan. "Het is een mooi verzamelpunt met economische prijzen dat altijd goed vol zit. Al moet je natuurlijk het wettelijk kader naleven."

Na de nominatie en *award* van BarStan kreeg Leuven Handelt! kritiek van "bepaalde mensen, geen medehandelaars," omdat de buurtbar niet reglementair in orde was, voegt ze nog toe. "Vanaf volgend jaar staat daarom in ons reglement dat elke kandidaat in orde moet zijn."

Het belette toenmalig bevoegd schepen Els Van Hoof (CD&V) niet om de prijs uit te reiken. Een cynische zet, noemt Vlaams parlementslicid Lorin Parys (N-VA Leuven) dat. "Je gaat eerst met mensen op de foto staan, om ze nadien als stad het leven zuur te maken."

Raad van State

Het stadsbestuur wil bij monde van burgemeester Tobback niet veel commentaar kwijt over de zaak. "Ik wil de beoordeling van de provincie Vlaams-Brabant niet beïnvloeden." Wel beklemtoont hij niets tegen BarStan *an sich* te hebben. "Voor zover ik weet is het een leuk en sympathiek café, maar het ligt op de verkeerde plaats. Dat hebben we die mensen proberen duidelijk te maken. Dit café stelt misschien geen enkel probleem, wie de buurman ook is, maar als zij stoppen en er komt iemand anders die dag en nacht luide muziek speelt, dan heb je wel een probleem."

Of de stad Leuven verdere stappen plant, mocht het provinciebestuur het beroep van BarStan aanvaarden? "Naar gelang het oordeel van de provincie, zal de ene, de andere of een derde partij naar de Raad van State stappen," besluit de burgemeester.

FABULEUS HERWERKT DE METSIERS VAN HUGO CLAUS

“Studeren is mijn prioriteit, theater is mijn passie”

Binnenkort blaast het jong geweld van FABULEUS het werk van Claus nieuw leven in op scène. Drie jonge actrices en de regisseur Carl von Winckelmann praten over studeren, literaire taal en besparingen.

JELSKE ANTONISSEN

Claus is niet meteen de meest makkelijke auteur om te bewerken.

Carl von Winckelmann: «Klopt. Als je ervan houdt, dan valt het wel mee. Dan weet je wat je er goed of *schon* aan vindt en is dat je richtsnoer tijdens het herwerken. Een van de dingen die heel belangrijk voor mij was, is de taal op zich. Ik heb heel snel de keuze gemaakt om alleen maar de taal van Claus te gebruiken. Het is niet zo dat ik de situatie en de personages heb genomen en daar een theatertekst rond heb geschreven. Elke zin die gezegd wordt, is ook letterlijk een zin uit de roman.»

Ben je niet bang dat je een bepaald soort publiek verliest doordat je je houdt aan de literaire taal van Claus?

von Winckelmann: «Mijn ervaring is dat wanneer de intensiteit en menselijkheid op scène

juist zit, de taal ook begint te werken. De eerste vijf minuten moet je je oren afstemmen. Het is zoals je naar liedjes luistert: bepaalde nummers zijn al meer gelaagd dan andere. Je moet het leesbaar maken naar een publiek toe, maar dat betekent niet dat je rekening moet hou-

“Als onze voorstelling later was gepland, was die misschien ook geschrappt”

FLOOR VAN BOXEM

den met alle mogelijke angsten over wat er bij het publiek fout loopt.»

Zijn er nog typerende kenmerken van Claus die je hebt meegenomen in je voorstelling?

von Winckelmann: «Ook de soort mensen en de soort wereld. Het Vlaams gemopper van *binnenfretters* zit er heel erg in. Het gaat over wat je jezelf in je hoofd en gedachten kan aandoen. De personages van Claus leunen tegen een muur en denken vanalles, maar gaan dit nooit verifiëren. Ze kijken, mopperen, zijn gekwetst en werken dan door. Ze doen niets constructiefs met die gedachten. Het is een voedingsbodem voor het fenomeen van mensen die na het overlijden van iemand spijt hebben dat ze tegen die persoon toch niet alles gezegd hebben.»

Discipline

Merken jullie iets van de besparingen in de culturele sector?

Floor Van Boxem: «Je voelt wel dat dat hier in OPEK leeft. In december heeft FABULEUS samengezeten met vrijwilligers en ouders om een oplossing te vinden voor hoe het verder moet wanneer er minder geld is. Onze productie beïnvloedt het niet echt.»

Noa Bromley: «Ze moeten vooral schrappen in de produc-

ties die ze aan het plannen zijn. Dat is wel pijnlijk.»

Van Boxem: «Als onze voorstelling later was gepland, was die misschien ook geschrappt.»

Is het moeilijk om acteerwerk met studies te combineren?

Van Boxem: «Ik vind van wel. Ik heb dit jaar niet al mijn vakken opgenomen en ik moet zeggen dat ik daar heel blij om ben. Alle week-ends zitten direct vol en ik moet nu een week vakantie nemen voor de repetities. Je moet wel plannen om het rond te krijgen.»

Laura Achten: «Het is echt discipline hebben. Toen we auditie deden, wisten we wel dat het moeilijk ging zijn om te plannen. Er komt nu een voorstelling in Nederland bij op 30 mei, dat is ook in de buurt van de examens.»

Wat komt voor jullie op de eerste plaats?

Van Boxem: «Op dit moment komt *De Metsiers* op de eerste plaats, ik heb er ook voor gekozen. Maar het is niet zo dat ik hierna er per se nog iets mee wil doen. Ik wil mijn studie afmaken, dat is het plan.»

Bromley «Voor mij is de studie belangrijker. Volgend jaar doen we dit nog steeds, maar dan ga ik ook studeren. Studeren is voor mij de prioriteit, maar theater is wel echt mijn passie.»

De Metsiers is onder meer op 28 februari, 1 maart en 3 maart te zien in het OPEK.

Gezocht: Tweeduizend schilderijen voor expo in Velo

Stadskunstenaar Ief Spincemaille heeft voor zijn nieuwste project de werkplaatsen van Velo gekaapt. Hij wil er nieuw leven geven aan oude schilderijen. Daarvoor zoekt hij 2000 werken, die hij tot nieuwe kunst wil assembleren.

JASPER VAN LOY

In de eerste *Veto* van dit jaar kon u al lezen hoe Ief Spincemaille iets wilde doen met het fietsenatelier Velo. Dat is nu concreet geworden in de vorm van *Hacking Velo*. Voor dat project wil Spincemaille de productieketen van Velo benutten om kunst te creëren.

Of beter recreëren, want het werkmateriaal van de stadskunstenaar zijn oude schilderijen. “De bedoeling is om alle schilderijen te verknippen in monochrome kleurvlakken,” vertelt Spincemaille. “Die stellen we dan terug samen tot nieuwe kunstwerken.”

“Ik vind de productielijn van Velo enorm fascinerend”

IEF SPINCEMAILLE
(STADSKUNSTENAAR)

De oude schilderijen verzamelt Spincemaille via giften. Alle stijlen en formaten zijn welkom. Maar liefst 2000 stuks heeft de beeldende kunstenaar nodig, waarvan werkelijk alles zal worden gerecycleerd. “Van de stukken die we niet gebruiken, weken we de verf af voor hergebruik,” zegt Spincemaille.

Fascinerend

Het idee voor *Hacking Velo* kwam van Velo zelf. “Zij benaderden mij om iets te doen rond hun ateliers,” zegt Spincemaille. “Ik ben dan naar daar getrokken om uit te zoeken wat mij zou kunnen inspireren. Ik kwam uit bij de productielijn van Velo, die ik enorm fascinerend vind.”

Op dit moment installeert de stadskunstenaar zich samen met een medewerker in de productieketen. “Wanneer het druk wordt, kunnen mensen van Velo zelfs inspringen,” zegt Spincemaille. “Velo wordt zo voor even een echt cultuurhuis.”

Schilderijen doneren kan nog tot eind februari. Meer info op www.spit.be of www.velo.be. Wie het resultaat wil bezoeken, kan dat vanaf 8 mei.

De cast van de metsiers van FABULEUS.
Foto Kalina De Blauwe.

Cultuur

Feestjaar in Tweebronnen

Het stadsarchief en de stadsbibliotheek bestaan dit jaar respectievelijk 175 en 150 jaar. Daarnaast wonen beide instellingen vijftien jaar samen in het gebouw van architect Henri Van de Velde. Redenen genoeg om van 2015 een feestjaar te maken.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Om de driedubbele verjaardag te vieren worden heel wat projecten op poten gezet. Hoofdbibliothecaris Danie De Sadeleer: "We hebben een aantal projecten gepland dit jaar en dit alles moet culmineren op tien oktober. Wij gaan proberen hondervijftig Van de Veldes uit te nodigen en daar een groepsfoto te maken."

Ook werkt de bib aan een feestboek en maken vijftien bezoekers kans op vijftien jaar gratis lidmaatschap. Tien oktober zal volgens De Sadeleer ook het startschot zijn voor een nieuw stadsbreed project *Leven in Leuven*: "Het doel is om literatuur in Leuven meer visueel te maken en om Leuven meer expliciet op de kaart te zetten als literaire attractiepool."

Het archief gaat dan weer op zoek naar het absolute topstuk uit de collectie. Hoofdarchivaris Marika Keunen: "Op Erfgoeddag organiseren wij een tentoonstelling met vijftien topstukken uit het archief. We zullen de bezoekers vragen om een absoluut topstuk uit te kiezen en dat zal op tien oktober gepresenteerd worden."

Ruimtegebrek

Ruimtegebrek deed eind jaren negentig zowel het archief als de stadsbibliotheek uitkijken naar een nieuwe locatie. Schepen van Cultuur Denise Vandevooort (sp.a) licht toe: "Tot 2000 zaten zowel het stadsarchief als de bib heel klein en oncomfortabel. De bibliotheek was toen nog waar nu museum M is. Het archief had niets van een levendig archief, je kon er nauwelijks iets in terugvinden."

"De brandweer was niet meer verantwoordelijk voor mogelijke inzakkingen"

HOOFDARCHIVARIS MARIKA KEUNEN

Keunen herinnert zich het oude stadsarchief nog goed. "Ik ben mijn carrière begonnen op de derde verdieping van het historische stadhuis. Daar zaten we met plaatsgebrek. De brandweer was niet meer verantwoordelijk voor mogelijke inzakkingen." Ook enige klimaatcontrole om de kostbare collectie te beschermen ontbrak volgens Keunen.

Nieuwe locatie

Er werd beslist om samen op zoek te gaan naar een nieuwe locatie. De Sadeleer hielp mee zoeken naar een nieuwe stek voor beide instellingen. Vandevooort: "Het Van de Veldegebouw stond leeg en we vonden dat het ideale gebouw om de bib en het archief een nieuwe thuis te geven."

Volgens De Sadeleer moesten er eerst zware verbouwingen plaatsvinden om het gebouw stevig genoeg te maken. "Op de beschermde gevels na werd het hele gebouw afgebroken en terug opgebouwd volgens de originele plannen maar met meer stevigheid. Dat was vooral belangrijk voor de collega's van het archief." Vandaag de dag zijn zowel de stadsbibliotheek als het stadsarchief tevreden met hun nieuwe ruimere stek. Volgens Vandevooort heeft de nieuwe locatie voor veel meer mogelijkheden gezorgd voor beide instellingen. "Vandaag zijn zowel de bib als het archief heel erg op lezers gericht. Het archief heeft een leeszaal en een depot waar alle stukken in de juiste klimatologische omstandigheden kunnen gebruikt worden. De laatste jaren is de bib dan weer echt een belevenisbib geworden, waar concerten, tentoonstellingen en lezingen plaatsvinden." De bib en het archief werken volgens haar nu ook beter en meer met elkaar samen.

RECENSIE DE SNOEK VAN SJESTOV

Een vriendschap in memoriam

Antwerpenaar Johan Petit rijgt in 'De Snoek van Sjestov' de anekdotes aaneen. De voorstelling toert al een hele tijd, maar Petit is duidelijk nog niet uitverteld.

HANNE VAN ESPEN

Drie muzikanten, een paar slingers, een schilderijtje, het soort tafeltje waar je thuis een grote bloempot op zet en een stapel houten blokken. Meer krijgen we gedurende honderd minuten niet te zien. Plots kruipt er een man het podium op met een gek hoedje die zegt: "Ik ben het hondje Candy." Het 'hondje' maakt wat mopjes, maar als toeschouwer dachten we: wat een vreemd begin.

Het hoedje gaat af, een man in wit kostuum neemt over. Het is Antwerps verhalenverteller Johan Petit. Hij wandelt en springt energiek over het podium

terwijl hij verschillende anekdotes tegelijk vertelt over zijn vriend Bruno. Gedurende de hele voorstelling vragen we ons af waar

"This is life" of "Shit is life"?

dit heen gaat. Petit lacht er zelf mee en vertelt hoe zijn vrienden zich altijd erge-

ren aan zijn *clueloze* verhaaltjes.

Na een tijdje zet hij de eerste blokken neer die de naam "Johan" vormen. Beetje bij beetje schetsen de verhaaltjes een beeld van een vriendschap tussen twee mensen "die dezelfde dingen mooi vinden". Dat het stuk deels autobiografisch is, wordt al gauw duidelijk: "Het hondje Candy" was een van Petits eerste toneelstukken. Het stuk was echter ook een breekpunt in de vriendschap tussen Bruno en Johan. Tien jaar later vinden ze elkaar terug in de supermarkt, de vriendschap wordt heropgenomen. De houten blokken vormen ondertussen "This is life Johan".

Niet zomaar om te lachen

De vele woordmopjes en gekke anekdotes laten het publiek lachen. Petit vertelt hoe hij van een dak viel en houdt een quasi-sketch over het woord "swenst". Het ty-

pische, sappige Antwerpse taaltje werkt de humor inderdaad in de hand, al is het voor onze West-Vlaamse metgezel niet altijd evident om te volgen.

Af en toe wordt het een pak filosofischer, zoals wanneer het titel van het stuk uitgelegd wordt. Over hoe je moet blijven proberen, op je grenzen botsen in het leven, omdat het leven anders weinig waarde heeft. Voor je het beseft, vormen de blokken "Shit is life", en wordt het verhaal plots een pak serieuzer. Petit vertelt hoe hij op een dag telefoon krijgt van Bruno en zich de volgende woorden herinnert: "Ter grootte van een herfstappel. Chemo. Mijn kinderen zijn zes en acht." Nu lacht het publiek niet meer, want hoewel Bruno en Johan eerst nog plannen maken voor een voorstelling, wordt al gauw duidelijk dat het einde nadert. Het hele stuk is een in memoriam van een vriendschap. Bij het buitengaan vraag je je af: "This is life" of "Shit is life"?

Links "verhalenverteller" Johan Petit. Persfoto.

RESTAURATIE SINT-PIETERSKERK VORDERT GESTAAG

Wellness voor Sint-Pieter

Een restaurateur verricht zijn noeste arbeid.
Foto Kalina De Blauwe.

Leuven houdt van haar erfgoed. Daarom staat de Sint-Pieterskerk in de stellingen voor een restauratieproject waarvan fase negen net is afgerond.

SANDER PELSMAEKERS

De Sint-Pieterskerk vormt, samen met het stadhuis, een van de toeristische trekpleisters op de Grote Markt. Deze 'parel van Brabantse gotiek' is nu ruim 600 jaar oud en de tand des tijds heeft haar effect wel gehad op het interieur. Dat, en twee wereldoorlogen die de kerk zwaar hebben toegetakeld, ondanks haar culturele waarde. Het stadsbestuur vond in 2011 een schoonheidsbehandeling van het interieur wel op haar plaats. Nu is fase negen bijna op zijn eind: de restauratie van de zijkapellen is zo stilaan rond.

Een zijkapel is een klein stukje van de kerk dat in de achttiende eeuw gekocht kon worden door burgers of handelsverenigingen met een teveel aan geld en een vermoedelijk tekort aan vroomheid. Ze kregen dan de kans om dit lapje heilige grond in te richten naar eigen smaak en goesting. Hoe rijker, hoe mooier.

Icoon

De stad Leuven houdt voor haar renovatieprojecten graag een strak tempo aan. De takenlijst van de negende fase bleek niet beknopt te zijn. Naast het opvullen van alle voegen en stenen moest er rekening gehouden worden met zestien-eeuws pleisterwerk en een hele reeks schilderijen, waarvan sommige zelfs zo goed als verdwenen waren. Ook de altaren kregen een opknapbeurt, terwijl zes vrijstaande beelden werden beschermd tegen houtworm. Ten slotte werd het grafschrift van Xavier De Ram, eerste rector van de moderne Katholieke Universiteit Leuven, in ere hersteld.

Schepen van monumentenzorg, Dirk Vansina (CD&V), benadrukt het belang

van zulke projecten: "De Sint-Pieterskerk is een icoon voor de stad Leuven en we moeten er dus voor zorgen dat dit erfgoed bewaard blijft voor latere generaties. Het is niet alleen voor toeristen, maar ook voor Leuvenaars een belangrijk en speciaal gebouw."

De brandsporen zijn zo gelaten als een herinnering aan de brand van Wereldoorlog I

Toch werd niet alles gerestaureerd. Zo zijn bijvoorbeeld de authentieke brandsporen in de Kapel van het Broederschap van de Heilige Naam Jezus zo gelaten als een herinnering aan de brand tijdens Wereldoorlog I.

Snel zijn

Wie de zijkapellen in hun hernieuwde glorie wilt gaan bezoeken, moet er vaart achter zetten. Na Pasen worden ze, samen met het schip, opnieuw afgesloten voor de volgende restauratiefase die ongeveer een jaar gaat duren. Naast het herstellen van de dwarsbeuk wordt er vanaf 2016 ook gewerkt aan een volledig nieuwe ingang met boekenwinkel, waarna men hoopt het volledige project af te ronden tegen eind 2018. Sint-Pieter zag dat het goed was.

Braakland/ZheBilding en De Queeste fuseren

Het Leuvense theatergezelschap Braakland/ZheBilding (BZB) gaat fuseren met de Hasseltse theatergroep De Queeste. Na eerdere samenwerkingen wagen de twee groepen de sprong in mei.

MARGOT DE BOECK EN JASPER VAN LOY

Dat Braakland/ZheBilding en De Queeste al langer bevriende gezelschappen zijn, is geen geheim. De twee werkten eerder al samen voor de grote productie *Angst* en organiseerden samen het festival Vermaak na Arbeid. "De inhoudelijke verwantschap is groot. Door een fusie hebben we meer impact en zitten we minder op een eilandje te klooiën," zet Stijn Devillé, artistiek leider van BZB.

Volgens Devillé vullen de gezelschappen elkaar ook aan. "Braakland is bezig met teksten schrijven en die met muziek samen te brengen, terwijl De Queeste veel ervaring heeft met

werken op locatie. We verbreden onszelf dus allebei," zegt hij.

Daar is ook schepen van Cultuur Denise Vandevoot van overtuigd. Zij was heel blij om het nieuws van de fusie te horen. "De twee gezelschappen gaan elkaar sowieso versterken. De fusie kan mogelijkheden bieden voor de hele sector," zegt ze.

Verbintenis

De concrete details, zoals de naam van het nieuwe gezelschap, volgen in mei, maar enkele krijtlijnen tekenen zich nu al af. "Onze uitvalsbasis blijft het OPEK (*Leuven's kunstencentrum, red.*)," zegt Devillé. "Wel kunnen we ons als gezelschap meer buiten Leuven

laten zien dan nu het geval is. Theaters waar we nu maar één keer per jaar spelen, kunnen we binnenkort twee keer aandoen."

Net als in Leuven wil de nieuwe theatergroep in Hasselt samenwerkingen aangaan met de universiteit. Dat valt bij Denise Vandevoot in goede aarde. "Het is mooi dat steden die al via hun universiteiten en op bestuurlijk niveau verbonden

zijn, nu ook een verbintenis aangaan op cultureel gebied," zegt ze.

Het fusiegezelschap mag voor Vandevoot dan ook gerust stadsgezelschap blijven, al weet ze nog niet wat de plannen daarrond zijn. "Misschien wordt het wel het stadsgezelschap van drie steden?" denkt ze hardop. "De stadsbesturen van Leuven, Hasselt en Genk staan in ieder geval pal achter de fusie."

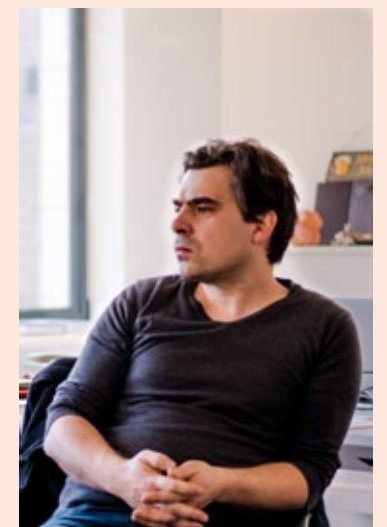
Overheid

De samenwerking is een opvallende zet in een versplinterd kunstlandschap. "Door de versplintering is er erg weinig geld en personeel. Veel mensen die in de kunsten werken plegen een roofbouw op hun fysieke integriteit," zegt Devillé. "Het is goed dat organisaties dan de handen in elkaar kunnen slaan om het werk te verlichten en de impact te vergroten."

"Er zijn 280 kunstinstellingen in Vlaanderen, en dat is veel. Samensmelten is dus het

overwegen waard. Anders doet de overheid het misschien in jouw plaats en zal het niet op jouw condities zijn," besluit Devillé.

Stijn Devillé, opperhoofd van Braakland/ZheBilding, ziet de toekomst na de fusie best zitten. Foto Kalina De Blauwe.

"De twee gezelschappen gaan elkaar sowieso versterken"

DENISE VANDEVOORT (CULTUURSCHEPEN, SP.A)

Menu v/d week

23 - 28/02/2015

<http://www.alma.be>

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

 = vegetarisch

maandag	
Gefrituurde inktvisringen met currydressing en griekse sla	€ 5.40
Steak met portosaus en worteltjes (A1+A2)	€ 5.90
Vegetarisch koninginnenhapje	€ 4.20
Vleesballetjes in tomatensaus en een slaatje	€ 3.20
Capellini Bolognaise groot (A3)	€ 4.20
Koninginnenhapje (A3)	€ 4.20
Spaghetti bolognaise groot (A3)	€ 4.20
dinsdag	
Orloffgebraad met kampernoeliesaus en boontjes	€ 5.40
Penne met roomsaus kip, tomaat, curry	€ 5.40
Smeuïge eblygranen met quorn gehakt en Provençaalse saus	€ 4.20
Spekreepjes met groentenstoemp	€ 3.20
1/2 kip met saus en garnituur (A3, enkel avondmenu)	€ 5.90
Koninginnenhapje (A3)	€ 4.20
Spaghetti bolognaise groot (A3)	€ 4.20
woensdag	
Groententaart	€ 5.40
Koninginnenhapje	€ 4.20
Ribbetjes met pikante karamelsaus	€ 5.90
Spaghetti bolognaise groot (A1+ A3)	€ 4.20
Spaghetti bolognaise klein (A1+ A2)	€ 3.20
donderdag	
Afrikaanse groenteschotel met couscous	€ 3.20
Heekfilet met broccoli (A1+A2)	€ 5.40
Varkensblokjes op Sri Lankaanse wijze met groentenrijst	€ 5.40
Vogelnestje met spinazie en mosterdsaus	€ 4.20
Koninginnenhapje (A3)	€ 4.20
Spaghetti bolognaise groot (A3)	€ 4.20
vrijdag	
4-kazentortellini met spinazie, tomaat en maïs	€ 5.40
Ardeense kroketjes met knolselderblokjes	€ 3.20
Koninginnenhapje	€ 4.20
Wokschotel met kippenblokjes	€ 5.90

ARE YOU THE EXCEPTIONAL

STUDENT MUSIC SELECTOR

FOR ALMA ?

WIE?
STUDENTEN MET
GOEDE MUZIEKSMAAK

WAT?
BEHEER DE MUZIEKKEUZE
IN DE ALMA

HOE?
STUUR ONS JE CV, MOTIVATIE
EN JOUW IDEALE ALMA PLAYLIST
(MAX. 25 TRACKS)
VIA ONZE FB PAGINA

**KANDIDATUREN
MOETEN BINNEN ZIJN
TEN LAATSTE OP
28/2 12U!**

*One man's trash is
another man's treasure!*

*Inzameling en verkoop van tweedehands
goederen met een enorm en steeds
wisselend aanbod!*

de kringwinkel

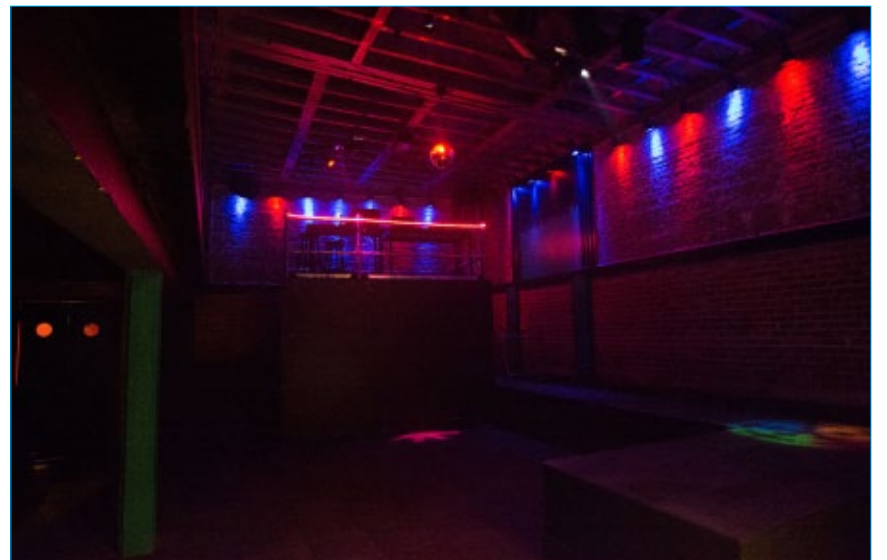

SPIT

Ijzermolenstraat 10-12 ~ 3001 Heverlee

www.spit.be

DE GOEDKOOPSTE FUIFZAAL VAN LEUVEN

ALBATROS

Brusselsestraat 15

€ 355 per avond
€ 250 tijdens het weekend

Kringen aangesloten bij LOKO of OSR/OKER krijgen 105 euro korting.

Bij elke vierde fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde
academiejaar is de huur van de zaal **gratis**. En dat geldt ook als je het
vatenrecord breekt!

Reservaties en inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be !

KULEUGEN

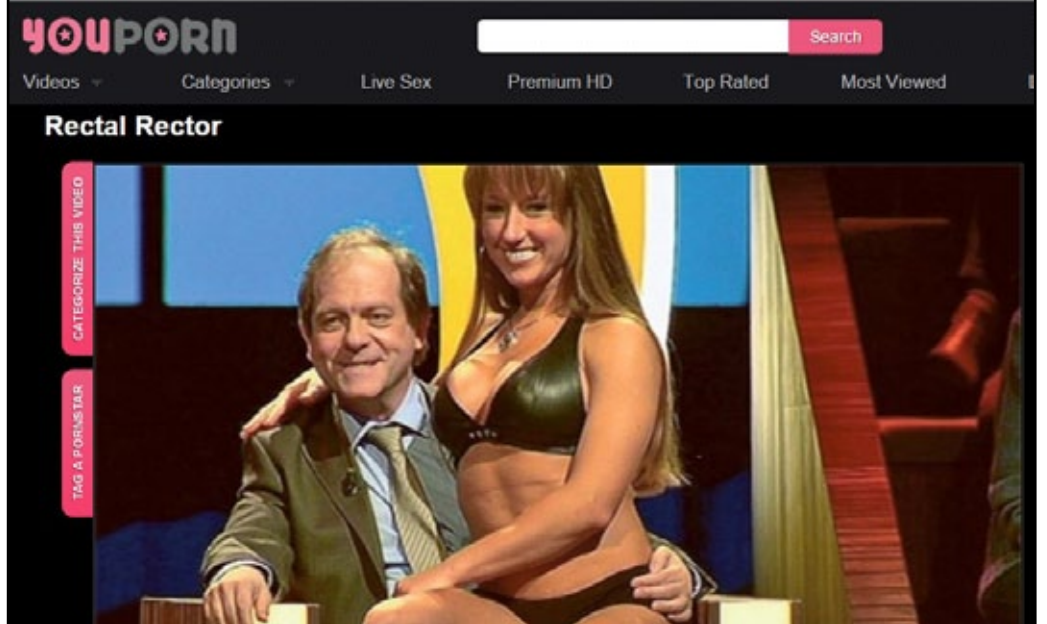
Satirische rubriek

Ook Alma neemt deel aan Dagen Zonder Vlees

"Wij gebruiken nooit écht vlees" knipoogt Alma-CEO Daniël Lips

Na UA duikt nu ook pornovideo op met KU Leuven prominent in beeld

Kunstwerk Artefact bij Groot Huisvuil na misverstand

Stadswachters Roger & Ludo: "Ja, mannekes, dat stond héél slecht aangegeven."

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 41 - Nummer 15
Maandag 23 februari 2015

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Korneel "Mijn kat" De Schamp

Redactiesecretaris & V.U.:
Sam "Vincent Peeters" Rijnders
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:
Margot "de jongens van One Direction, mmm" De Boeck, Catherine "Kai Langer" Hechter, Yentl "Mijn broer, voor hij meerderjarig was" Cooreman, Karel "Caesarion" Peeters, Jasper "Nell Mellebeek, het schattigste nichtje ooit" Van Loy, Karolien "The Strypes" Wilmots

Schrijvers:
Jelske "Harry Potter in de eerste film" Antonissen, Melanie "Laura het zeilmeisje" Claeys, Nils "JonBenét Ramsey" Dekeersmaeker, Paul-Emmanuel "Demeyere, Ine "Arya Stark" Deprez, Thomas "Monnik

Giel" Hendrickx, Sander "Goedlachs kereltje op een pak kinderchocolade" Pelsmaekers, Linda "Thywissen, Mika "Jabari Parker" Tuyaerts, Hanne "M'n kleine broertje" Van Espen, Evelyne "Mijn broertjes" Van Hecke, Jelle "Avatar Aang" Van Herck, Camille "Malala Yousafzai" Van Peteghem, Tuur "Die irritante kindjes van Anne Geddes" Vandeborne, Christophe "Jommeke" Weets, Niko "Ash Ketchum" Wuyts

Fotografen:
Kalina "Honey Boo Boo" De Blauwe, Meredith "Het kindje in de zon van de teletubbies" Geldof, Vincent "Ame en Yuki" Peeters, Caroline "Gigi!" van Rhee

Tekenaars:
Jeroen "Anne Frank" Baert, Karolien "Een dode" Favoreel, Jorn "Rechts en ranzig" Ockerman, Martijn "Dora the explorer!" Stoop

Dtp:
Sam Rijnders, Yentl Cooreman, Margot De Boeck, Korneel De Schamp

Eindredactie:
Yentl Cooreman, Margot De Boeck, Lucas "Maddie McCann" De Jong, Korneel De Schamp, Catherine Hechter, Frank "Mijn eerstgeborene met Karolien" Pietermaat, Liesa "Mezelf, tot kort geleden" Van Dyck, Hanne Van Espen

IT:
Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:
Alfaset cvba - Lindsay De Decker
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66

Drukkerij:
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)

Oplage: 9.000 exemplaren ISSN-nummer: 0773-5162

Veto wekelijks in de bus?
Schrijf elf euro over op rekeningnummer 001-0959719-77 voor een jaarabonnement.

Meewerken aan Veto?
Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, layout, favoriete minderjarige?) zijn welkom op het redactieadres.

Lezersbriefje schrijven?
Tot vrijdag 14 uur kunnen lezersreacties gemaïld worden naar veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Peter Adriaenssens

“Niet luisteren is essentieel in het leven”

Peter Adriaenssens is kinderpsychiater en sprak op Artefact over opvoeding en kunst. “De generatie jongeren van vandaag is veel weerbaarder,” vindt hij.

MARGOT DE BOECK EN
EVELYNE VAN HECKE

Welke meerwaarde heeft kunst in opvoeding?

Peter Adriaenssens: «Kunst is van belang omdat ze ervaringen biedt die het gezin niet biedt. Kinderen uit een traditionele opvoedsituatie gaan naar theater met school en worden daar geconfronteerd met andere contexten en culturen. Je leert zo een situatie bekijken op een andere manier.»

«Het is alleen jammer dat de illusie van de onderzoekbaarheid van het leven ook de cultuurwereld aantast. Voortdurend wordt mij gevraagd: is er geen onderzoek dat bewijst dat het essentieel is voor kinderen om naar het theater te gaan? In letterlijke zin niet. Terwijl alle mensen voor zichzelf weten: dat boek, dat kunstwerk, dat theaterstuk heeft veel invloed op mij gehad.»

Wat vond u van de kunst op Artefact?

Adriaenssens: «Vandaag vind je op internet duizenden kunstenaars. Elke tentoonstelling brengt nieuwe namen, er is geen vaste ploeg van bekende namen meer. Kunstenaars vertrekken allemaal van zichzelf, en dat lijkt mij in contrast te staan met het thema verandering dat op Artefact centraal stond. Hoe staan kunstenaars in verbinding met de samenleving, en hoe zouden ze willen dat deze samenleving evolueert?»

«Door het internet zijn kunstenaars aangemoedigd om heel sterk met zichzelf en hun persoonlijke overtuiging bezig te zijn. Maar is er nog wel iets wat hun visie verbindt met al die andere?»

De kunstenaar, maar ook maatschappij is heel individueel bezig. Welke gevaren zijn daaraan verbonden?

Adriaenssens: «Ik heb er vragen bij of het wel eerlijk is om mensen te verenigen tot te veel met zichzelf bezig zijn. Kijk naar de aanslagen in Parijs: op slag liggen Frankrijk en de omringende landen lam, mensen komen massaal op straat om medeleven te betuigen. Dat toont hoe er in stilte zoveel verbondenheid ontstaat.»

«Er zijn twee bewegingen: het recht nemen meer met zichzelf bezig te zijn, maar er is ook een onderlaag van verbondenheid, en die wordt te weinig beklemtoond.»

Censuur

Welke rol spelen sociale media in de opvoeding van een kind?

Adriaenssens: «Ik erger mij aan grove pesterijen op sociale media. Iemand die jij graag ziet, vraagt jou om een naaktfoto. In de impulsiviteit ga je daar op in, waarop die naaktfoto viraal gaat of voor afpersing wordt gebruikt. Jongeren lopen zo schade op.»

«Ouders investeren massaal in industrie van tablets en internet, en deze wordt door volwassenen misbruikt om er bijvoorbeeld kinderporno op te zetten.

Steeds meer jongeren gebruiken vuile taal en wijzen naar de filmpjes die ze bekijken, waarin die *kutwoorden* tegen vrouwen worden gebruikt en daar vinden ze dat *geil*.»

«De industrie moet verantwoordelijk worden. De jongere is impulsief, maar het systeem zou bij zo'n pesterijen moeten uitvallen. Als de inlichtingendiensten in staat zijn te zoeken naar terreur, waarom komen ze niet te hulp bij pesttermen, of bij seksuele inbreuk om jongeren te beschermen?»

«Maar dan krijg ik het verwijt te pleiten voor censuur. Als een jongere in ontwikkeling is, heeft die recht op stomiteiten, maar ook op een beschermde omgeving.»

“De jongeren zijn vandaag veel beter verbonden dan de volwassenen”

Wat vindt u van de jongeren vandaag?

Adriaenssens: «Ik vind het hallucinant dat tieners vandaag baas zijn op straat, omdat volwassenen het in hun broek doen. Als een veertienjarige schofterig doet tegen een vrouw op de trein zie je alle volwassenen naar buiten kijken, stil tegen elkaar verontwaardigd zijn. Volwassenen stellen zich niet meer de vraag hoe komt het dat wij ons dan niet met z'n allen verbinden om te zeggen dit moet stoppen. De volwassenen die het graag hebben over jongeren die niet verbonden zijn, zijn fout: de jongeren zijn vandaag veel beter verbonden dan de volwassenen.»

«De samenleving is complexer geworden wat betreft wat hoort en wat niet, dat is niet meer zo duidelijk als 30 jaar geleden. Volwassenen steunen vandaag vooral op anderen. Men roept voor meer blauw op straat, terwijl de meest natuurlijke vorm van hulp mijn collega-volwassene is, maar die komt mij niet meer echt ter hulp.»

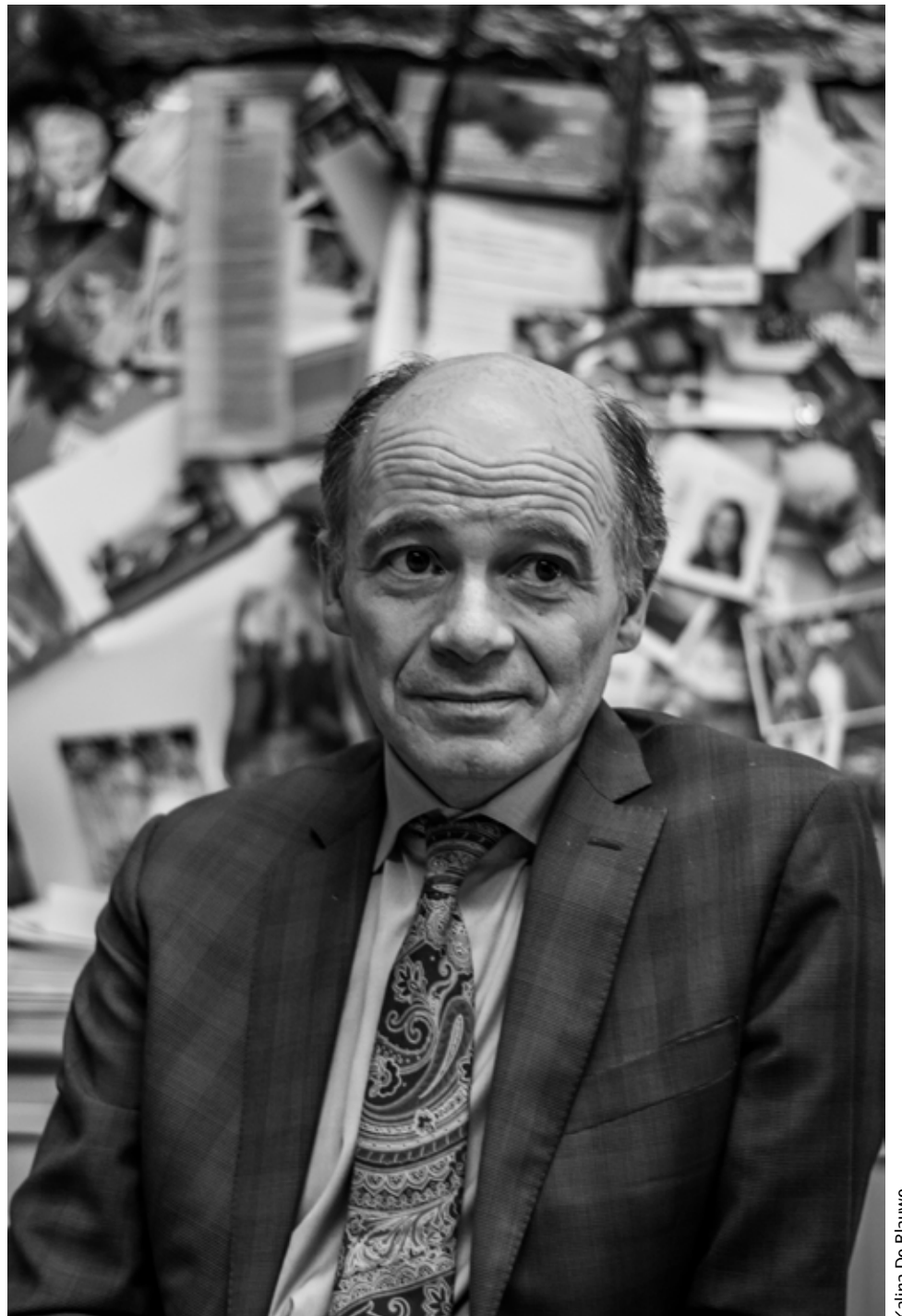
U had het tijdens het debat ook over het belang van ongehoorzaamheid. Hoe kunnen we precies ongehoorzaam zijn?

Adriaenssens: «Niet luisteren is essentieel in het leven. Je moet niet luisteren vanuit gedweë gehoorzaamheid, maar vanuit weloverwogen keuze. Als een prof zegt dat je beter kan stoppen met studeren, haken heel wat mensen af. Maar sommigen gaan er extra hard voor en halen het dankzij die ongehoorzaamheid.»

Dipje

Er zijn voortaan ook kinderen met burn-outs: hoe reëel is dat probleem?

Adriaenssens: «Hoe meer we onderzoeken, hoe meer we vaststellen dat we allemaal mens zijn. Iedereen heeft zwaktes

Kalina De Blauwe

en sterktes. We moeten onze diagnoses voorbehouden voor zij die ernstige problemen hebben. Zeggen dat je depri bent, of in een dipje zit, dat is modetaal geworden. Natuurlijk bedoelt niet iedereen dat

“Tieners zijn vandaag de baas op straat, omdat volwassenen het in hun broek doen”

hij een depressieve stoornis heeft. Dat gebeurt ook met het begrip burn-out, dat in zijn ernstige vorm absoluut een ziekte is, maar waar nu al een enorme rek op zit.»

De jeugdwerkloosheid in België is zeer hoog. Welke tip geeft u aan afstudeer-

ders om met een gerust gemoed de arbeidsmarkt op te stappen?

Adriaenssens: «Als jongere moet je je vrij durven voelen om los te denken van de bestaande structuren, want die hebben een zekere grens bereikt. Durf mee zoeken naar de varianten, kan je zelf iets aanbieden, zelf een vzw opzetten? De universiteit zou daarin een voortrekkersrol kunnen spelen. Vrijwilligerswerk zou een vak moeten zijn. Deel van onze kansen op termijn hebben te maken met onze sociale vaardigheden. Door in contact te zijn met anderen, spoor je gaten op.»

Hebt u een goed oog in de generatie van Veto's lezerspubliek, de 18- tot 25-jarigen?

Adriaenssens: «Ik kom uit een generatie waar werd opgekeken naar de professor die om 3 uur 's nachts nog aan het werken is. Ik kijk met bewondering naar een generatie die daar geen last meer van heeft, die kiest voor een huis met een kleinere afmeting, die geen lening voor dertig jaar aangaat, en creatief omgaat met de tijd.»

«Deze generatie zet de dingen veel meer in evenwicht.»